

A group of five children are climbing a set of stone steps in a forest. The steps are made of large, moss-covered stones. The children are wearing colorful winter clothing, including jackets, hats, and backpacks. The forest floor is covered in grass and fallen leaves, and the background shows trees with autumn foliage.

TASSU

2/2025 Kurkisuon Rusakot ry

Tassu 2/2025
ISSN 2984-5556

Päätoimittaja:

Tanguy

tanguy@gerome.fi

Muu toimitus:

Ahti

Alden

Janne

Toivo

Julkaisija:

Kurkisuon Rusakot ry, Helsinki

Tarkista lippukunnan ajankohtaiset yhteystiedot nettisivuilta:

kurkisuonrusakot.wordpress.com

Etu- ja sisäkannen kuvat:

Tanguy

Takakannen kuva:

Väinö

Tässä numerossa

Lippukunnanjohtajan tervehdys	4
Johtajarusakot	5
Pyhiinvaellus Kuruun, Helvetin kautta	6
<i>Piisaminhantä</i> – kahden kanavan melontaseikkailu	14
Sata kilometriä Uttamaata	33
Final boss: Sipoonkorven kansallispuisto	37
Joulujuhlassa ansioituneet	45
Neulesuunnittelukilpailun hedelmiä	46
Huutokilpailu	48

Lippukunnanjohtajan tervehdys

Kunakin vuonna kun olen lippukunnanjohtajan tervehdystä luonnostellut, olen jotenkuten aina päätenyt selailemaan aikaisempia Tassuja. Partiomuistoihin palaaminen on joka kerta ollut varsin ilahduttavaa, minkä vuoksi pidän tärkeänä, että näitä tämänkin numeron sivuilta löytyviä juttuja laaditaan. Se ei ehkä tunnu sillä hetkellä merkitykselliseltä kirjoittaa vapaaehtoista kuvausta viikonloppuretkestä tai pakollista raporttia nahkaliljavaelluksesta, mutta usko pois: jälkikäteen, useita vuosia myöhemmin tapahtumiin, retkille ja vaelluksille on aina kiva palata tekstin ja kuvien avulla.

Partiossa vastuu kasvaa iän ja kokemuksen karttuessa. Siinä missä kolkka- ja seikkailijaikäiset saattavat ohjeistaa ja vetää toisilleen leikkejä viikkokouksissaan, tarpojat tekevät jo yksittäisiä johtamis- ja vastuutehtäviä myös oman ryhmänsä ulkopuolella. Samoajien ohjelmaan sisältyy oleellisena osana ryhmänohjaajakoulutus, jossa kerrytetään taitoja pienryhmien ohjaamiseen. Koulutuksen jälkeen samoajat voivat toimia vartionjohtajina. Vaeltajat ja aikuiset toimivat sitten vastuullisemmissa johtajatehtävissä tai lippukunnan hallituksessa. Vuosi 2025 on siis poikkeuksellinen, että yli puolet

lippukunnan jäsenistä on samoajiaikaisia tai vanhempia – tekijöistä ei siis pitäisi olla pulaa.

Kurkisuo Rusakot täyttää ensi vuonna 40 vuotta ja juhlavuoteen kuuluu paljon mukavaa partioetelmistä. Viime vuonna rusakot kävivät esimerkiksi pyörävaelluksella ja tänä vuonna melottiin – ehkä ensi vuonna mennään hiihtämään! Seuraa siis sähköpostiasi ja ole valmis.

Partioterveisin

Janne

Lippukunnanjohtaja
Piisaminhätä-melonnassa:
Suomalainen ja Ruotsalainen.

Kuva: Mikko

Johtajarusakot

Monipuolisen partiotoiminnan mahdollistavat aktiiviset johtajat. Myös kaikille heille partio on harrastus. Moni viihtyy partiossa ekaluokkalaisesta aikuiseksi asti, sillä kaiken ikäisille riittää uutta koettavaa. Tässä Tassun jututarjassa tutustumme tarkemmin KuRu:n johtajiin.

Esittelyssä Ahti

Partiossa

Aloitin partion keväällä 2017, eli ensi keväänä tulee täyteen yhdeksän vuotta. Koko partio-urani olen ollut kurkisuon rusakoissa.

Millaisia partioitehtäviä sinulla on juuri nyt?

Toimin tällä hetkellä lippukunnan kalustonhoitajana, sekä samoajavarzion luotsina.

”Siviilissä”

Käyn lukion kolmatta vuotta, fysiikka, maantiede ja englanti kirjoitettu, matematiikka, äidinkieli sekä lyhyt saksa menee keväällä.

Mitä muuta harrastat?

Partion lisäksi käyn kahdesti viikossa pelaamassa sählyä, minkä lisäksi käyn kerran tai kahdesti kesässä pelaamassa golffia. Joku voisi pitää myös videopelejä ja puutöitä harrastuksena niin listataan nyt nekin tässä.

- Täytin tänä vuonna lokakuussa 18 vuotta ja asun Kontulassa.
- **Kuuntelen mieluiten:** Mitä sattuukaan huvittamaan kuunnella, mutta rappiä en kuuntele itkemälläkään.
- **Katson mieluiten:** Melkein mitä tahansa, pidän erityisesti hyvin kirjoitetusta fikstiosta.
- **Lautasella mieluiten:** Pidän erityisesti grilliruoosta, mutta nirso en ole.

Ahti

Pyhiinvaellus Kuruun, Helvetin kautta

Käytyämme Hämeen ilvesreitillä 3 vuotta peräkkäin vaihdoimme vihdoin vaelluskohteemme ja tänä vuonna valitsimme Helvetinjärven kansallispuiston ja Pirkan taival -vaellusreitit. Nopean suunnittelun jälkeen tajusimme, että meillä oli mahdollisuus tehdä pikainen pyhiinvaellus Kurun kylään, joka on entinen kunta ja nykyään kuuluu Ylöjärveen. Järjestimme "Variksen vavahdus" -vaelluksen yhdessä Helsingin Metsänkävijöiden kanssa, mutta sovimme eri reitistä, koska heillä oli huomattavasti nuorempia osallistujia. KuRu lähti Kuruun ja HeMe pysyi maisemallisessa kansallispuistossa.

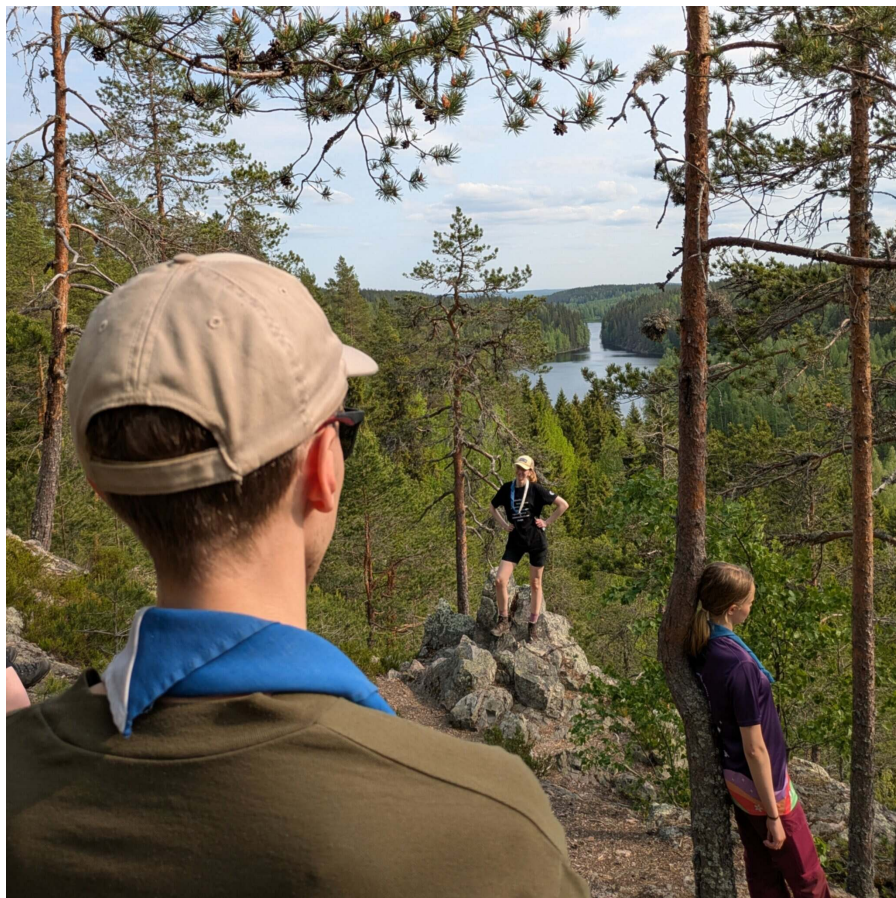
Toimittajan suomen kielen taito on vielä kehittymässä, joten saatte retkestä lokikirjan muotoisen jutun – toimittaja tekee parhaansa.

KuRu-osasto Kurussa

Keskiviikko 4.6.

- 1005 Kampin kaukoliikenneterminaali.
|
- 1220 Tampereen linja-autoasema.
Lounas Sorin aukiolla.
- 1315 Tampereen linja-autoasema.
|
- 1500 Ruoveden linja-autoasema.
- 1503 Kävely alkaa.
- 1528 Kusinotko.
- 1607 Töyry, ensimmäinen tauko.
- 1631 Niinimäki @ Niinimäki.
- 1649 Kotavuori, missä ei ole kotaa, vaan kulunut tupa ja hieno näkö-
ala pitämään vaelluksen toinen tauko.
KuRu:n osasto lähtee aikaisin etsimään päivälliselle paikkaa.
- 1710 Päivällis-paikka valittu: Pirunpesä.
- 1746 Kikherne Curry ja couscous valmis.
- 1757 Päivällinen hyväksytty.
- 1830 Lähtö Ruokejärvelle, KuRu edessä.
- 1906 Pois Pirkan taival -reitiltä yöksi.
- 1921 Tuntematon käärme.
- 1932 Puuttuva silta.
- 1940 Suonylytys, allekirjoittaneelle ensimmäinen ikinä.
- 2023 Saapuminen Ruokejärville, 16 km takana. Leirintäalue ja nuotio-
paikka ovat hoitamattomat, mutta uimaranta on kiva. Nopea
uinti ennen HeMe:n saapumista .
- 2200 Toivottu nukkumaanmeno-aika.
- 2240 Todellinen nukkumaanmeno-aika.

HeMe:t Kotavuorella

Torstai 5.6.

- 0449 Kovaa, ei-toivottua herätystä laulujoutsenparilta.
0520 Sadetta.
0605 Herätys.
0842 Lähtö ilman HeMe:ä.
0916 Olemme takaisin Pirkan taival -reitillä.
0940 Ensimmäinen tulvinut reitin pätkä Kivi-Kierinka.
1059 HeMe havaittu kaukana.
1145 "Tervetuloa Kuruun" -kyltti.
1203 Lounas @ Karhukosken laavu.
1438 3-kilometrinen suora alkaa.
1512 3-kilometrinen suora päättyy.
1512 Pyydysjärven tulvinut reitti alkaa.
1535 Pyydysjärven tulvinut reitti päättyy.
1557 Otamme oikotien ja poistumme Pirkan taival -reitiltä.
1715 Löytämme Takkuniityltä mitä Pirkan taival -reitistä on jäljellä.
1737 Päivällinen Iso-Särkijärven rannalla.
1926 Ensimmäinen varis havainnoitu Karjulantien varrella, Kurunlahden rannalla.
1939 Selfie Kuru-kyltillä.
1950 Vedentäyttö Hevossaaren uimarannalla.
2023 Saapuminen Hevossaaren laavulle tai siihen, mitä siitä oli jäljellä. Ohikulkeva naapuri selitti, että se oli palanut vain muutama päivä aiemmin. Saimme 32 km taivallettua tänään.

Pyydysjärven tulvinut polku

Perjantai 6.6.

- 0429 Taas joutsenherätys.
 0800 Herätys.
 1030 Lähtö.
 1039 Vedentäyttö Hevossaaren uimarannalla – taas.
 1120 Eräät HeMe:läiset havaittiin Kurussa odottamassa pitsaansa ennen heidän bussimatkaansa kotiin. Jotkut olivat suunnitelleet etukäteen lyhyemmän 3 päivän vaelluksen.
 1030 Kuningatarjäätelötauko.
 1152 Lähtö. HeMe:läisien neuvosta ja nopeuden maksimoimiseksi päätimme välttää Pirkan taival -reitit ja kulkea Penkkiläntietä pitkin.
 1316 Lounas Kuusijärven etelärannalla.
 1449 Taas Penkkiläntiellä, sitten Liesimäentiellä ja mahdollisimman lyhyt polku Haukanhiedalle. Juuri ennen yöpymispaikka olemme takaisin Pirkan taival -reitillä.
 1826 Saapuminen Haukanhiedalle, 24 km kävelty.
 Ryhmästä 2/3 kävivät uimaan ja 1/3 savusti alusvaatteensa nuotiolla.
 2045 Tikkupullasta tuli pannukakku, mutta se maistui hyvältä kuitenkin.

Perjantiaamun maisemat joutsenherätyksen aikana

Lauantai 7.6.

Odotettua voimakkaampi sade yllätti meidät ja "valtava lätäkö" muodostui laavun pohjalle. Heräsimme märissä makuupusseissa.

- 0933 Lähtö. Polku oli vielä kuin moottoritie.
- 1018 Iso Ruokejärvi, taas hoitamaton leirintäpaikka ja polulle alkaa ilmestyä paljon kaatuneita puita.
- 1058 Sammakkolampi, jääkiipeilypaikka sekä rikkiäisiä ja tulvineita pitkospuita.
- 1110 Helvetinkolu, näköalatasanne, tauko & virallinen ryhmäkuva. Vielä enemmän kaatuneita puita.
- 1302 Luomajärvi, lounas & makuupussien kuivaus.
- 1500 Lähtö. Ahti ja Janne alkoivat laskea tiellemme kaatuneita puita, mutta he luopuivat siitä kuitenkin hetken kuluttua. Isorannanmäki, Vierunmäki ja Isomäki olivat odotettua pienempiä. Pettymys.
- 1641 Oikaisemme Haukkamaantietä ja poistumme Pirkan taival-reitiltä.
- 1718 Takaisin Pirkan taival-reitillä, kävelemme hieman ensimmäisenä päivänä kulkemaamme polkua.
- 1744 Saapuminen Kotavuorelle, 20 km takana. Siellä tapaamme jälleen HeMe:n.
- 1805 Laavu pystytetty mukavalle, pehmeälle ja kostealle sammaleelle. Tulevaa sadetta varten on varauduttu lisävarotoimin.

Kaatuneita puita ja virallinen ryhmäkuva

Sunnuntai 8.6.

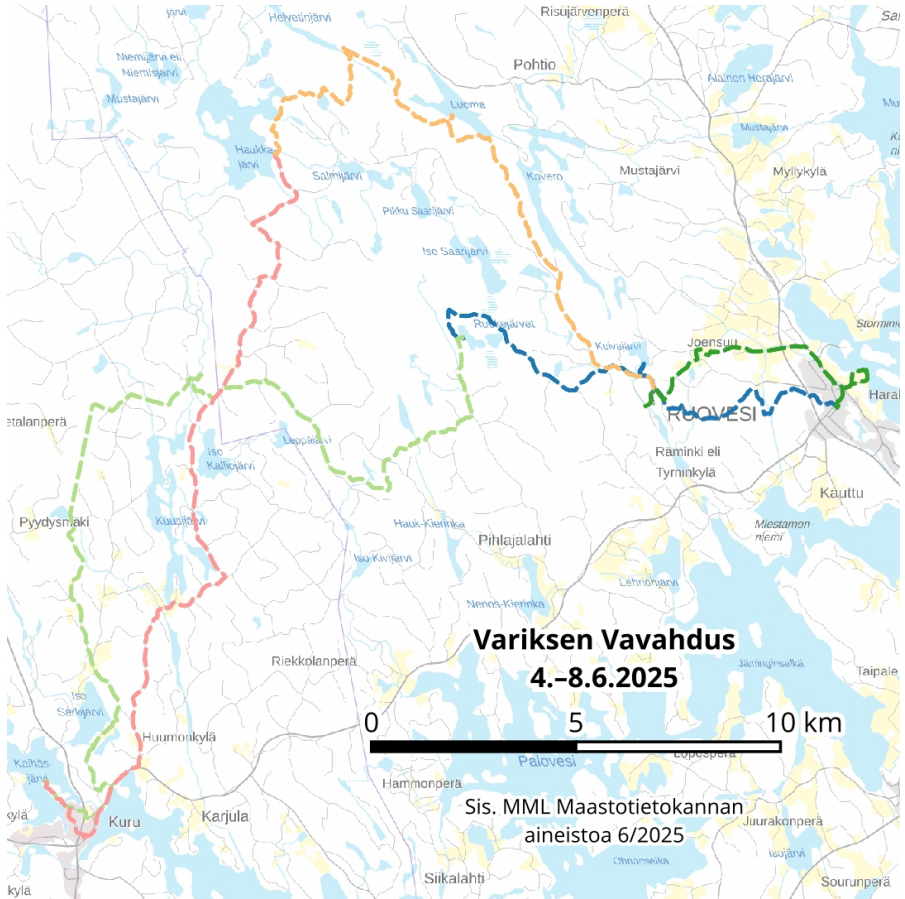
Tämä kerta "valtavaa lätäkköä" ei ilmestynyt. Ohrahiutalepu-
lan vuoksi, jouduimme syömään aamupalaksi makaronivelliä,
mikä on pysynyt jakavana aiheena vielä kauan tämän vaelluk-
sen jälkeenkin.

- 1002 Lähtö.
- 1032 Joensuu. Reitti on nyt pelto.
- 1041 Hoitamaton polku, jossa näkyy HeMe:n jäljet.
- 1114 "Taajama alkaa" -kyltti.
- 1134 J. L. Runebergin muistomerkki & kirkko.
- 1143 Uimaranta, uimalaitos & lounas. Ryhmästä 2/3 kävivät uimassa.
- 1357 Suklaa-nougatjäätelö linja-autoasemalla.
Päivän matka oli 10 km ja vaelluksen saldo noin 102 km.

KuRu:laiset odottamassa bussia kotiin

Kuvat: Janne & Tanguy
Teksti: Tanguy

Piisaminhätä – kahden kanavan melontaseikkailu

Kuusi rohkeaa rusakkoa tarttui meloihin ja selätti Vesijärven, Päijänteen ja Ruotsalaisen kajakeilla säitä uhmaten. Paljon ehti tapahtua yli seitsemänkymmenen kilometrin reitillä Lahdesta Heinolaan. Kajakkikuntaan lukeutui kaksi yksikkö- ja kaksi kaksikkokajakkia: Ahti ja Mikko meloivat yksiköissä kun taas Elias, Toivo, Tanguy ja Janne kaksikoissa. Kukin toimi vuorollaan navigaattorina ja melonnan aikana pidettiin kajakkikunnan yhteistä lokikirjaa. Tästä jutusta pääset lukemaan toimitetun version vesimatkan lokikirjasta!

Melonnan esikuvana toimi partio-ohjelman Majavanhätä-kaukoretkimerkki, joka olisi edellyttänyt vähintään kuusipäiväistä, sadan kilometrin melontaa, jonka aikana kukin osallistuja olisi tehnyt oman harrastustutkimuksen valitsemastaan aiheesta. Piisaminhännässä kukin osallistuja suoritti aluksi hyväksytysti verkossa Melamieskokeen, joka tutustutti osallistujan melontarekitoon ja vesiturvallisuuteen. Kokeesta ja melonnasta yhdessä osallistujille jaettiin melojan merkki.

Päivä 1

Reitti: Teivaan satama (Lahti) – Varjansaari (Asikkala), 23 km

Navigaattori: Ahti

Lokikirjan pitäjä: Tanguy

Kaksikoiden päälliköt: Elias ja Janne

Kuten monen muunkin tapahtuman Piisaminhätä-melonnan lähtö oli Rautatentorin ”Kompassiaukiolta”, jonne rusakot kokoontuivat aikaisin maanantaiaamuna. Junamatkalla Lahteen ehdittiin tutustua merikarttoihin ja melonnan suunniteltuun reittiin. Myös säätiedotusta seurattiin aktiivisesti. Lahdessa lyhyt kävely rautatieasemalta satamaa kohti kulki ohi lukuisten ”erikoisliikkeiden”, jotka huvittivat osallistujia. Kävellessä melonnanjohtajalle syntyi pieni epävarmuus siitä, minne

Lahdessa vuokrakajakit toimitettiin: Vuokrasopimukseen oli merkitty Teivaan satama, jonka käyntio-soitteen Google Maps sijoitti Hollo-lan puolelle.

Kajakit saapuivat kuitenkin oletettuun paikkaan ja ryhmäkuvan, kajakkien kuormaamisen ja ensimmäisen etapin läpikäynnin jälkeen päästiin viimein vesille. Tiistaksi oli ennustettu vedenpaisumusta, joten ensimmäisenä päivänä päätettiin tehdä pidempi etappi. Osa osallistujista puki päälleen sadevarusteet tihkun vuoksi, mikä osoittautui virheeksi: meloessa tuli todella lämmin.

Lokikirjamerkinnän mukaan liikkeelle lähdettiin kello 11.04 kohdalaan eteläsuoleen eli myötä-

Teivaan satamassa puettiin pelastusliivit ja aukkopeitteet päälle, otettiin melat käteen ja lähdettiin vesille.

tuuleen. Keli oli pilvinen. Ankkurin edustan karit kierrettiin mantereen puolelta jättäen länsimerkin länsipuolella kulkeva veneväylä vapaaksi – vaikkakaan muita vesilläliikkuja ei vielä maanantaiaamuna oltukaan havaittu.

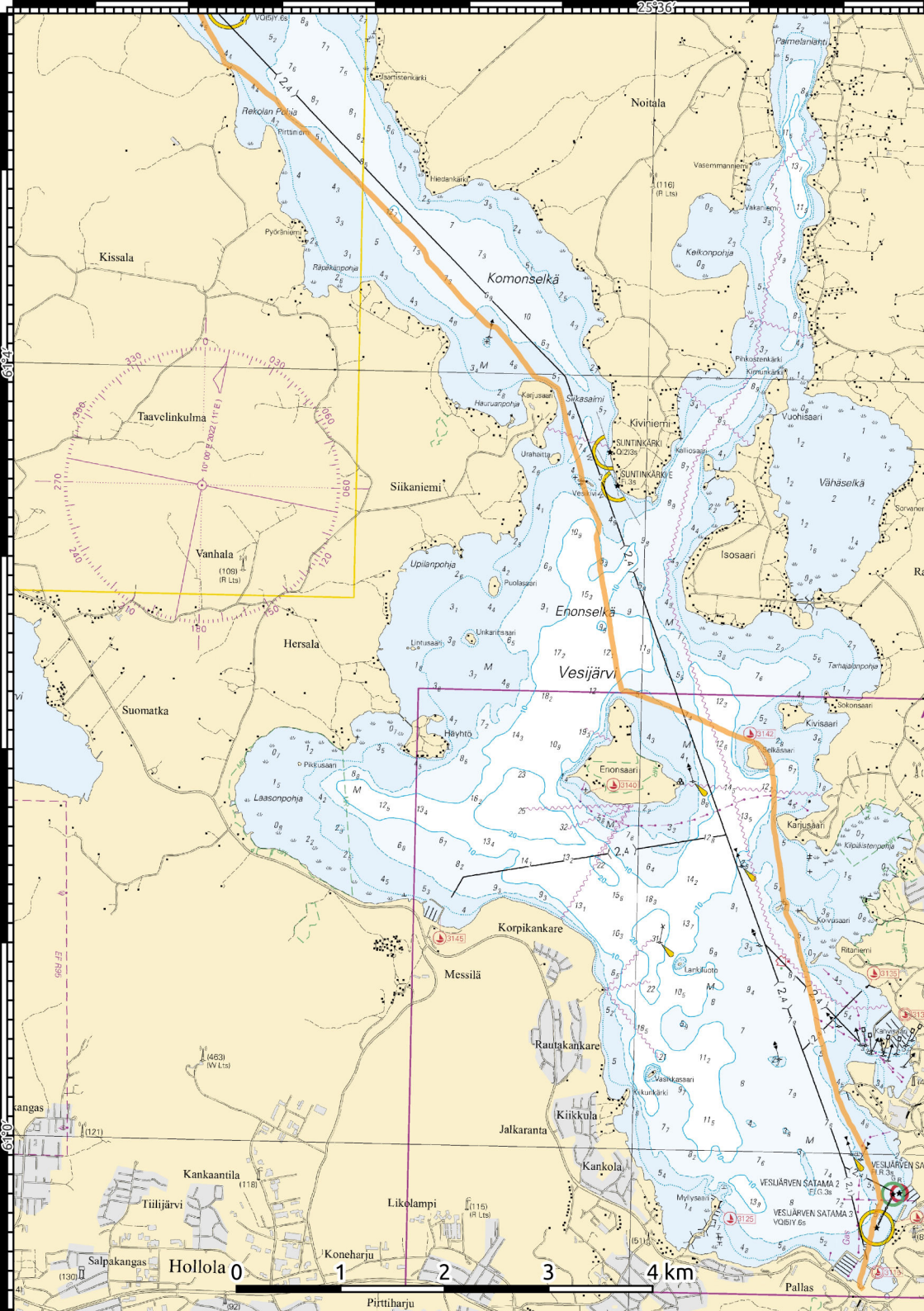
Osalle osallistujista tämä oli ensimmäinen pidempi melontaretki ja erityisesti kaksikkokajakissa melomiseen kesti tottua jonkin aikaa. Välimatkat kajakkien välillä kasvoivatkin alussa varsin suuriksi ja porukka otettiin kasaan Ruoriniemen suuren tuulikellon luona, jossa retkue orientoitui uudelleen.

Reitti kulki Kaksossaarien itäpuolelta Karjusaarta sivuten Selkäsaaren laiturille. Vesille lähtö Teivaan sataman luonnonrannasta oli sujunut ongelmitta, mutta laiturin

rantautuessa sai olla jo tarkkana. Tässä vaiheessa lokikirjamerkinnän mukaan etelätuuli oli muuttunut navakaksi ja pilvipöite hieman ohentunut. Pientä ristiaallockkoa oli havaittavissa. Matkaa oli takana alle kuusi kilometriä ja jo nyt rakkosaldo oli kaksi.

Osa melojista kiipesi Selkäsaaren kaksoislaavulle laittamaan lounasta ja osa pakkasi kajakkinsa kokonaan uudestaan. Vesillä liikkeessä hyttysiä ei liiemmin esiintynyt, mutta lounaspaikalla inisijöistä oli jo kiusaa. Lippukunnan varastolta löytyneistä vuosikerta-hyttysmyrkyistä oli vain vähän apua – vaikkakin haju oli erityisen voimakas.

Lounasta syödessä kajakkikunta arvuutteli, mihin vesistöön melonnassa ylitettävät vesialueet kuu-

Rantautuminen Selkäsaaren laituriin sujui kenenkään kastumatta, mutta kajakkien pakkausta vielä hiottiin.

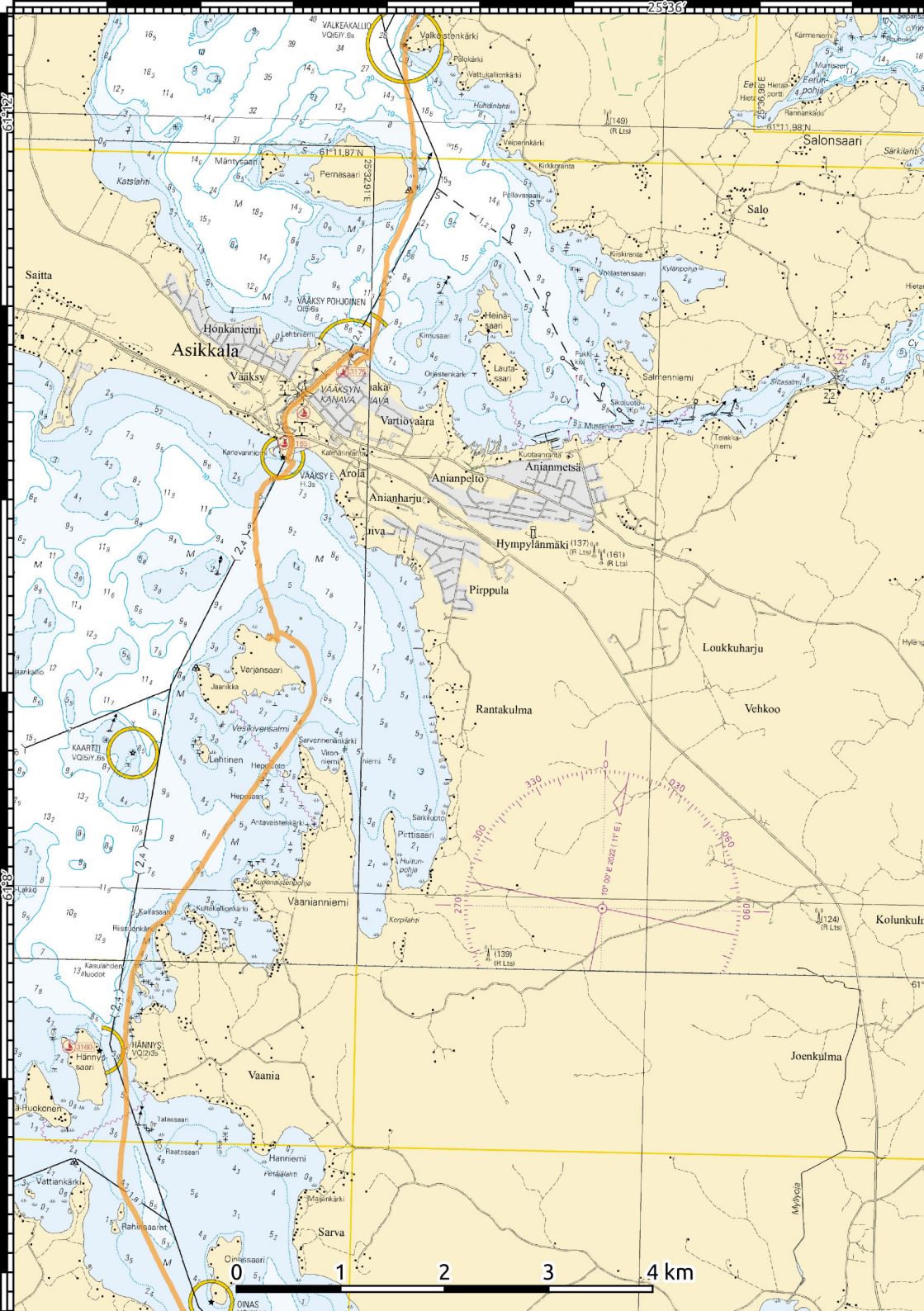
luivat. (Toim. huom. koko melontareitti kuuluu Kymijoen vesistöön, joka laskee Kymijokea pitkin Suomenlahteen. Kymijoen vesistön valuma-alue on Suomen kolmanneksi suurin.) Ravittuina kajakkikunta palasi kulkupeliensä luokse jatkamaan matkaa.

Tuuli oli tyyntynyt kohtalaiseksi, kun Selkäsaarelta suunnattiin kohti Enonsaaren pohjoiskärkeä, josta edelleen jatkettiin suoraan pohjoiseen. Enonsaaren keittokatos, uimaranta ja kahvila jätettiin tällä kertaa väliin. Enonselkää ylitettäessä havaittiin lokikirjan mukaan melonnan ensimmäinen purjevene. (Voisihan sitä liikkua vain tuulen voimalla – *Kultainen ruori* on purjehtijoille tarkoitettu partion kaukoretkimerkki!)

Järvi muuttui vähän jokimaiseksi

melojien lähestyessä Siikasalmea. Perämoottorilla varustettu kumivene ohitti melontaosaston Vesikiven kohdilla ja oletettavasti sama vene tuli myöhemmin heitä vastaan Oinassaaren tuntumassa. Komonselälle käännyttäessä aallokko oli jo olematon.

Rekolanpohjan tuntumassa osasto päätti pitää lyhyen huoltoauton Suomen Meripelastusseura Lahden Järvipelastajien Komo-laiturilla. Osa pysyi kajakeissaan, kun muut nousivat rantaan varsin huonokuntoiselle laiturille ja muiden muassa maistelivat erinomaiselta maistuvaa suodatettua järven pintavettä. Taukoillessa arvottiin myös tulevan yön leiripaikkaa, koska sen perusteella reitti määräytyisi Hännysaaren länsi- tai itäpuolelta. Vaihtoehtoja

Ensimmäisinä päivinä kaksikkokajakit kulkivat vähän jähmeästi, mutta melonnan edetessä alkoi niilläkin matkanteko sujua.

olivat Hännysaaren telttailualue ja keittokatos tai Varjansaaren laavu. Melojat päätyivät jälkimmäiseen vaihtoehtoon.

Pian liikkeelle lähtemisen jälkeen aurinko tuli pilvien takaa esiin ja kajakikunta pysähtyi ihastelemaan Salmenkallion pystysuoria kallioseinämiä iltapäiväauringossa. Vaikka kello oli jo 17.15, aurinko lämmitti ja melojat pysähtyivätkin pian toiselle tauolle pienen Koirasaaren puuston varjoon tutkimaan merikarttaa. Edessä oli Kajaanselkä, joka päätettiin ylittää sen itälaitaa pitkin. Horisontissa siinsivät korkeat rakennukset ja toinen Salpausselkä. Myös paikalliset olivat havahtuneet lämmenneeseen ilmaan ja Kultakallionkärjen kallioille oli ilmestynyt auringonottaja.

Tuuli tyyntyi tyystin saavuttaessa Varjansaaren laavulle – tuuli oli melkein tyven. Laavua oli vaikea löytää runsaan kaislikon vuoksi, minkä vuoksi näkyvyys rantaan oli paikoin heikko. Johtokajakki tekikin muutaman kierroksen saaren rannassa ennen kuin laavu paikantui. Ennen kaislikkoon syöksymistä melojat kiinnittivät huomiota hauskaan pikusaareen Varjansaaren koillispuolella.

Rantautumisen jälkeen kajakit kannettiin maalle, tyhjennettiin ja käännettiin kallelleen yön ja aamun sateita ennakoiden. Kello oli 18.19 ja lokikirjamerkinnän mukaan kajakikunnan rakkosaldo oli kasvanut taas yhdellä. Oli aika pistää leiri pystyyn ja syödä päivällistä – kävivätpä jotkut myös kaislojen seassa

Varjansaaren ranta oli kaislikon piilossa ja kajakit nostettiin maihin yöksi.

uimassa. Puolitoistion sisäteltta ja vaelluskupoli pystytettiin laavun sisälle. Laavun katossa ollut reikä tukittiin tulentekopaikalta löytyneellä valurautaisella paistinpannalla. Kajakkikunta valmistautui tulevaan myrskyyn.

Ilmatieteen laitoksen Sopenkorven (Lahden) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi 16–20 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 71–92 %, pilvisuus puolipilvisestä pilviseen, näkyvyys 13–48 km ja sadekertymä 0 mm. Pulkkilanharjun (Asikkala) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi taas 16–17 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 89–97 % ja etelätuulta 1–3 m/s (puuskissa 3–6 m/s).

Päivä 2

Reitti: Varjansaari (Asikkala) – Pernasaari (Asikkala), 6 km
Navigaattori: Tanguy

Lokikirjan pitäjä: Elias
Kaksikoiden päälliköt: Elias ja Janne

Tiistapäivä valkeni pilvisenä ja ilmassa oli sateentuntua, ajoittain pientä tihkua. Päivän etapiksi suunniteltiin lyhyttä pyrähdystä Vääksyn kanavan läpi Pernasaaren laavukodalle. Aamupalan ja leirin purkamisen jälkeen vesille lähtöä viivytettiin tarkoituksella sateiden vuoksi. Lokikirjamerkinnän mukaan lähdettäessä oli luja pohjoistuuli ja kova merenkäynti. Kello oli 10.36.

Vääksyn edustan aallokko yllätti kajakkikunnan sen päästyä kaislikon läpi takaisin syvemmillä vesillä. Melojat puskipatkin Varjansaaresta suoraan vasta-aaltoon pohjoiseen ja sitten Vääksyn kannaksen myötäisesti aallonsuojassa kaakkoon. Näkyvyys oli kohtuullinen ja kannaksella sijaitseva Kalmarinranta erot-

Tanguyn suuren kevytpeitteen alla oli hyvä pitää sadetta Kanavapuistossa ja kokkailla lounasta.

tui hyvin. Suurikokoinen huvijahti ohitti melojat lähellä kanavansuuta. Ensimmäisinä kannaksen suojaan päässeet odottivat muita Kanavanien venesataman suojassa.

Alkuperäinen idea oli rantautua jo Kalmarinrannan uimarannalle, mutta kanavansuussa kajakkikunta teki viime hetken muutoksen reititösuunnitelmaan. Uimarannalle rantautumisen sijaan melojat päättivät mennä kanavasta heti läpi. Sade oli aavistuksen yltynyt mutta ei vielä vedenpaisumustasoa. Siispä kajakkikunta meloi jahdin perään kohti kanavaa, jossa sulun nostosiltaa juuri nostettiin jahtia varten.

Jahti meni sulkuun ensimmäisenä ja kajakit tulivat sen oikealle puolelle siistiin jonoon. Melojat pitivät sulun seinään kiinnitetyistä köysistä

kiinni, kun sulun pumput käynnistyivät ja vedenpinta alkoi laskea – noin kolme metriä, viisi kuutiota sekunnissa! Sulutus sujui mainiosti ja yllättävän nopeasti. Jahdin kapteeni antoi kajakkikunnan poistua sulusta ensimmäisenä.

Kanavan virtaus joudutti matkaa, mutta kanavan pohjoissuulle saatuttaessa melojia kohtasi varsin kova Asikkalanselän yli puhaltavan tuulen ja vierasvenesataman aallomurtajan aiheuttama ristiaallokko – hui kauhistus! Seurue teki kirjaimellisesti u-käännöksen ja meloi Kanavalahden sataman suojiin. Kevyenä kulkuvälineenä kajakki oli vähän kiikkerä aallokossa ja melominen oli raskasta.

Satamassa kajakit vedettiin maihin. Kajakkikunta päätti odottaa

Kajakkikunta valmistautuu iltanuotiolle Pernasaaren kotalaavulla.

sateen ja tuulen tyyntymistä ennen Pernasaaren melomista. Vääksyssä vietettiinkin yli neljä tuntia. Tänä aikana käytiin täydentämässä ruokaa evästarpeita sekä syömässä lounasta Kanavapuistossa – tonnikalanuudelia, nams. Sadetta pidettiin Tanguyn suuren kevytpeitteen alla. Puistosta liikahtiin vasta kun aurinko pilkisti pilvien raoista.

Satamassa kajakkikunta ilahtui rauhoittuneesta merenkäynnistä ja lähti kohti edessä siintävää Pernasaarta. Pohjoistuuli oli tyyntynyt kohtalaiseksi ja oli enää heikkoa kajakkikunnan saapuessa kotalaavulle. Sopivaa rantautumispaikkaa etsiessä kävi ilmi, että harmaalokki poikasineen tähysti saaren kummelin päällä. Kummelin takana ranta oli hyvin kallioista, joten melojat rantautuivat luonnonhiekkarannalle

saaren kaakkoiskärkeen. Lokikirjamerkinnän mukaan kello oli 17.45.

Osa melojista siirtyi pystyttämään majoitteitaan, osa kävi uimassa ja osa keräsi mustikoita. Päiväliksiksi nautittiin erilaisia grillislaatteja ja tietenkin nuotiolla paistettuja grillimakkaraita. Joidenkin mielestä makkarat olivat kuitenkin väärältä valmistajalta, mikä lannisti tunnelmaa vain vähäsen, koska ”vedenpaisumuksesta” oltiin selvitty.

Vielä ennen nukkumaanmenoa sovittiin aikaisemmasta lähdöstä aamulla, koska päivästä tulisi toinen yli kahdenkymmenen kilometrin melonta.

Ilmatieteen laitoksen Sopenkorven (Lah-ti) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi kohtalasta vesisadetta, 13–15 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 81–95 %, pilvisuus melkein

pilvisestä pilviseen, näkyvyys 12–50 km ja sadekertymä 3 mm. Pulkkilanharjun (Asikkala) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi taas 13–16 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 80–100 % ja luoteistuulta 4–10 m/s (puuskissa 5–12 m/s).

Päivä 3

Reitti: Pernasaari (Asikkala) – Virtosaari (Asikkala), 20 km
Navigaattori: Elias
Lokikirjan pitäjä: Toivo
Kaksikoiden päälliköt: Elias ja Janne

Aamuaurinko paistoi liki pilvettömältä taivaalta melojien herätessä keskiviikkoamuun. Kummelin läheisyydessä viihtyneet lokit olivat pitäneet huolen siitä, että ainakaan allekirjoittanut ei ollut saanut nukkua kovinkaan monta tuntia. Rakas tuulahdus järveltä virkisti mieltä kummasti ennen kuin aamukahvi alkoi vaikuttamaan.

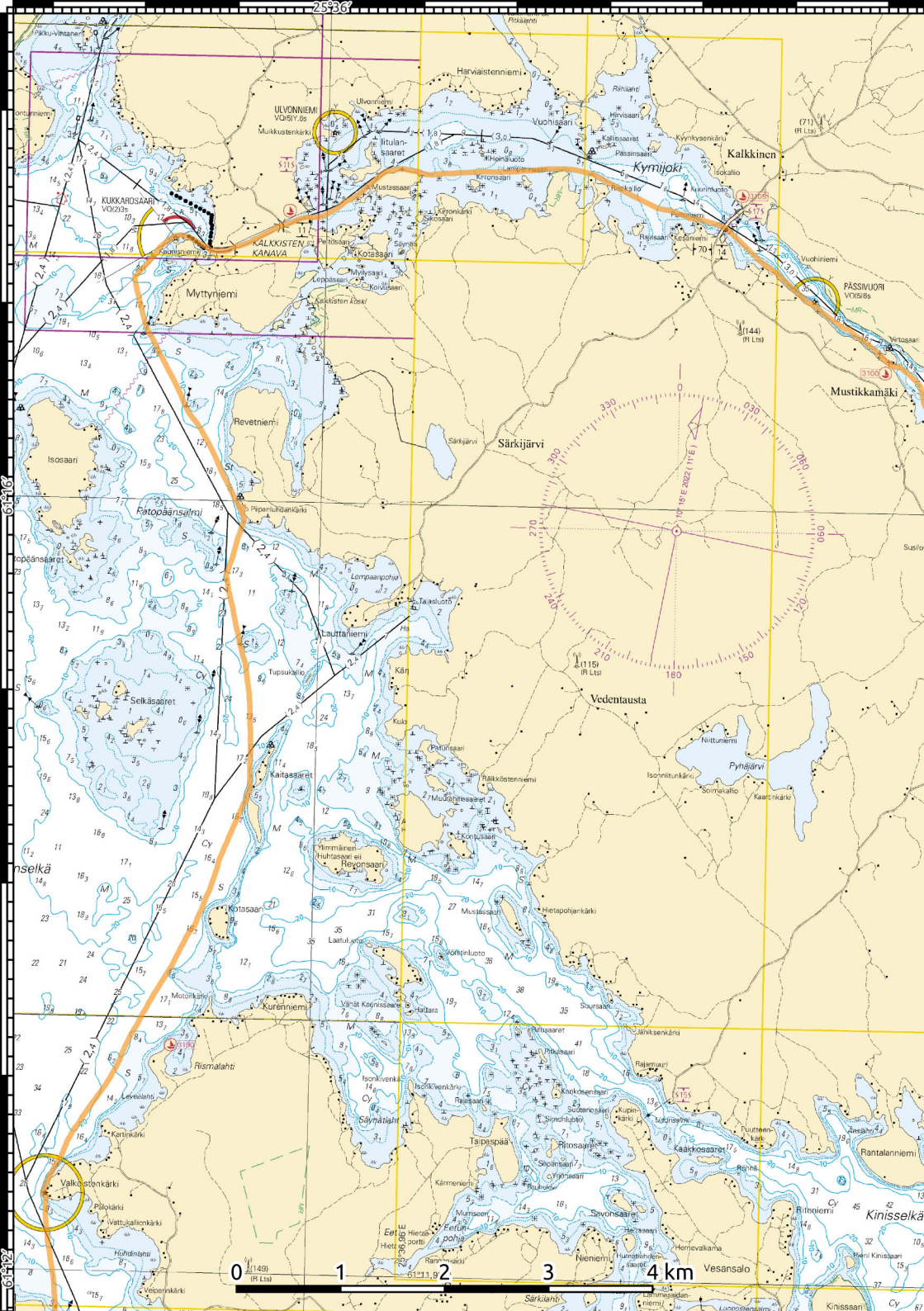
Aurinkorasvan laittamisen jälkeen Pernasaari jäi taakse ja melojat suuntasivat kokkansa kohti pohjoista. Lokikirjamerkinän mukaan kello oli 8.35 ja päivän tavoitteena oli Virtosaaren sauna. Asikkalanse-
län yli puhaltava tuuli nostatti hyvän aallokon retkueen suunnatessa kohti Valkeakallion loistoa, jonka luona pysähdyttiin hetkeksi valmistautuen selän ylitykseen. Järvi rauhoittui kuitenkin juuri sopivasti ja kajakit kulkivat kevyesti. Lyhyt pysähdys pidettiin Kaitasaarten välissä evästaun ja huoltotoimenpiteiden merkeissä, minkä jälkeen kurssi otettiin kohti pohjoista; melojat li-
puivat siististi veneväylän oikeassa

reunassa.

Lempaanpohjan tienoilla kellui lokikirjamerkinän mukaan ”iso botski”, luultavimmin kalastusalus. Lounastauko päätettiin pitää Herrainpöydän kummelin lähetytyillä, jonne maastokarttaan oli merkitty muistomerkki. Lounas maistui mainiosti, vaikka perunamuusi jäikin vähän sementtiseksi. Samalla Mikko ja Toivo kuivattelivat takamuksiaan. Herrainpöytä tarjosi jälkiruoaksi mustikoita, mutta karttaan merkittyä muistomerkkiä ei etsinnöistä huolimatta löydetty. (Toim. huom. Muistomerkki löytyy Maastotietokannasta ja se on ollut peruskartalla ainakin vuodesta 1994. Muita tietoja merkistä ei ollut helposti saatavilla.) Ohi lipuvat purjeveneet näyttivät majesteettisilta.

Seuraavaksi vuorossa oli Kalkkisen kanava. Kanavansuu jäi vähän Kaunisniemen piiloon, mutta päätäväisesti jatkamalla kartan osoittamaan suuntaan se viimein löytyi. Sulutus ei kanavassa sujunut aivan yhtä hyvin kuin Vääksyssä. Ensimmäkin sulussa oli paljon enemmän muita veneitä samaan aikaan eikä ensikertalaisina kajakkikunnalla ollut varmaa tietoa siitä, missä kohtaa kanavassa ja sulussa tulisi odottaa. Virtaus kanavassa ennen sulkua oli voimakas.

Noin tunti myöhemmin (kello 14.15) kanavasta oltiin päästy läpi ja pidettiin lyhyt huoltotauko litalansaarten suojassa. Seuraavat pysähdykset olivat Ristikallion ja Peltoniemen tienoilla ennen kuin me-

Mikko nauttimassa päiväkahvista Herrainpöydässä.

lottiin hienon Kalkkisten sillan ali. (Toim. huom. sillan alla näkyneet rakenteet ovat jäänteitä päätyneistä teistä, joita ennen yhdisti lossiyhteys.)

Kajakkikunta katsoi että ruokatyönnäkselle Kalkkisissa ei ollut tarvetta. Maisema muuttui jälleen vuonomaiseksi ja lokikirjaan merkittiin ”hienoja näkymiä ennen saunaa”. Samalla ihmeteltiin karttaan merkittyä Kymijokea kummastellen, onko tuo vain samanniminen vesistö vai meneekö Kymijoki todella tästä. (Toim. huom. teknisesti Kymijoen katsotaan alkavan jo Asikkalanselältä ja kulkevan Kalkkisten kosken läpi vuonomaisen lahden läpi Ruotsalaiseen.)

Sillan jälkeen veneliikennettä alkoi esiintyä yhä enemmän ja melojat pääsivät toistuvasti kohtaamaan

vastaan tulleiden veneiden aallot ennen Virtosaaren laituriin pääsyä. Lokikirjamerkinnän mukaan kello oli 15.44. Laiturissa olleen 1970-luvulla valmistetun norjalaisen moottoriveneen kuljettaja vinkkasi kajakkien kiinnittämisestä laituriin veneväylän vastakkaiselle puolelle. Kajakkikunta kuitenkin päätyi tyhjentämään kajakit varusteista ja kantamaan ne maalle – mikä osoittautui erittäin hyväksi ratkaisuksi, koska saari oli ilmeisen suosittu, veneiden vaihtuvuus laiturissa oli suurta ja erityisesti saaren saunassa kävi paljon porukkaa.

Samaisen veneen kuljettaja osasi myös vinkata oivasta leiripaikasta Hankosaaressa: ”laguunista”, jonne ei tuule koskaan. Ikävämpänä uutisena hän kertoi, että leiripaikan kohdalla on vielä auki, koska Metsähalli-

Lippukunnan vaelluskupolin ulkoteltta oli täynnä kärpäsiä, mikä huvitti Ahtia ja Eliasta.

tus saattaa luopua sen ylläpidosta. Tällä mainospuheella kajakkikunta päätti suunnata sinne seuraavan päivänä.

Päijänteen virkistysalueyhdistyksen ylläpitämät sauna ja keittokatos tarjosivat hulppeat leiripuitteet kajakkikunnalle. Pitkän päivän päätteeksi myös reippaat melojat pääsivät saunan löylyihin majoitteidensa pystyttämisen jälkeen. Majoitteiden ulkotelttoihin kertyi hurja määrä kärpäsiä. Yksi majoite pystytettiin vanhojen perustusten päälle, mitä jotkut osallistujista piti aavistuksen arveluttavana. Päivälliseksi syötiin hyvää ja ravitsevaa hernekeittoa.

Ainakin allekirjoittaneella uni maistui hyvin edellisen huonommin nukutun yön, pitkän melonnan ja saunan jälkeen; allekirjoittaneen valot sammuiivat kello 21.04.

Ilmatieteen laitoksen Asemantauksen (Heinola) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi 13–20 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 48–71 %, pilvisyys selkeästä melkein pilviseen, näkyvyys 25–49 km ja sadekertymä 0 mm. Pulkkilanharjun (Asikkala) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi taas 13–19 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 55–80 % ja pohjoistuulta 2–5 m/s (puuskissa 3–7 m/s).

Päivä 4

Reitti: Virtosaari (Asikkala) – Hankosaari (Asikkala), 11 km
Navigaattori: Toivo
Lokikirjan pitäjä: Ahti
Kaksikoiden päälliköt: Elias ja Janne
Torstaipäivä alkoi nokipannukahveilla – tai siis – Trangian kahvipannulla avotulella laitetulla kahvilla. Myös osa huviveneistä oli jäänyt yöksi lai-

turiin. Keli vaikutti suotuisalta ja aurinko näyttäytyi. Vilistipä leirialueella myös sisilisko.

Edellisenä päivänä mainittu ”laguuni” paikannettiin kartalta ja sinne arvioitiin olevan noin kymmenen kilometrin matka. Edessä oli taas siis vähän lyhyempi etappi.

Kajakit kannettiin rantaan – tällä kertaa saunan laiturille, josta ne kuormattiin. Vesille lähdettiin lokikirjamerkinnän mukaan kello 10.44. Heikko pohjoisen puoleinen tuuli ei häirinnyt melomista suojaissassa solassa.

Kajakkikunta jakaantui Vahtisaaren kohdalla hetkeksi, kun osa melojista ohitti saaren sen pohjoispuolelta ja osa eteläpuolelta. Varsinaisia taukoja ei pidetty ja selkeä reitti kulki Kemijoen eteläuomassa.

Pian olikin jo lounasaika: Seurue pysähtyi Valtionkärjen nuotiopaikalle laittamaan ruokaa. Kajakit saatiin suojaan kärjen takana olevaan kaislikkoon. Aurinko oli mennyt pilveen ja tuuli oli voimistunut navakaksi, mikä viilensi nopeasti melomisen lämmittämät retkeläiset.

Melonnanjohtaja oli suunnitellut kahden retkikeittimen (Trangia 25) riittävän kuuden hengen seurueelle, mutta viimeistään Valtionkärjessä tämä osoittautui virhearvioksi. Lohdutukseksi mukaan oli sattunut lippukunnan varastolta kokoelma Lämmin Kuppi -keittoaineita, joita osa melojista söi nälkäänsä. Niin ikään melonnanjohtaja oli vastaanottanut aikaisempien päivien ruokien laittamisesta, minkä vuoksi tällä ker-

taa elukkaan tarttui Elias.

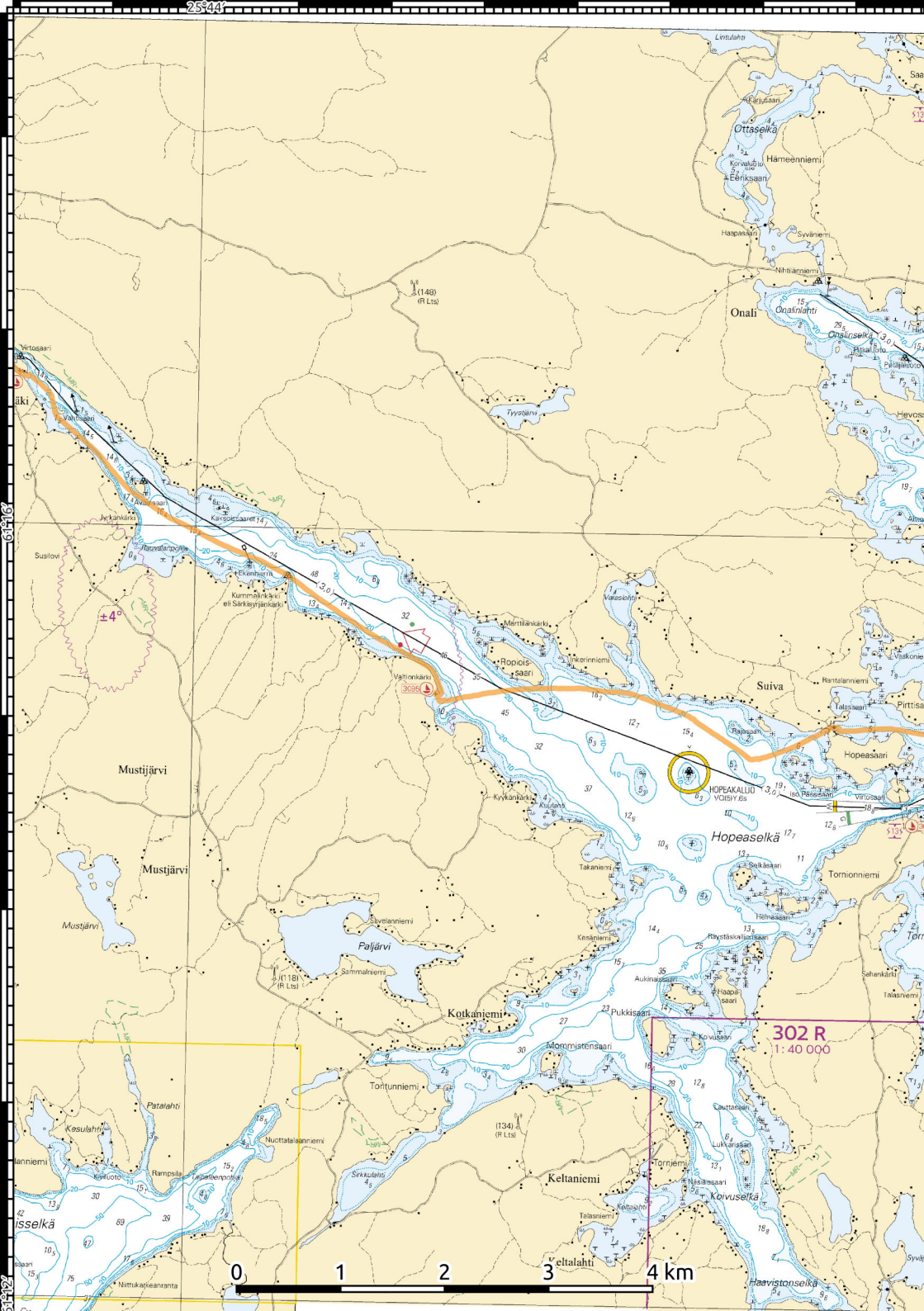
Lounaan jälkeen kurssi otettiin kohti Ropioissaaren itäkärkeä ja Hopeaselkä melottiin kauniissa kaareissa sen pohjoisrantaa mukailten. Lokikirjamerkinnän mukaan reitillä ohitettiin noin kymmenmetrinen alus ennen jännittävän Hopeasaaren sillan alitusta. Kajakkikunta epäroï hetken Pässisaarien suojassa, mikäli sillan ali pääsee melomaan kajakilla. Tanguyn kiikareilla kulku näytti lupaavalta ja niin kurssia muutettiin kohti Hopeasalmen kärkeä.

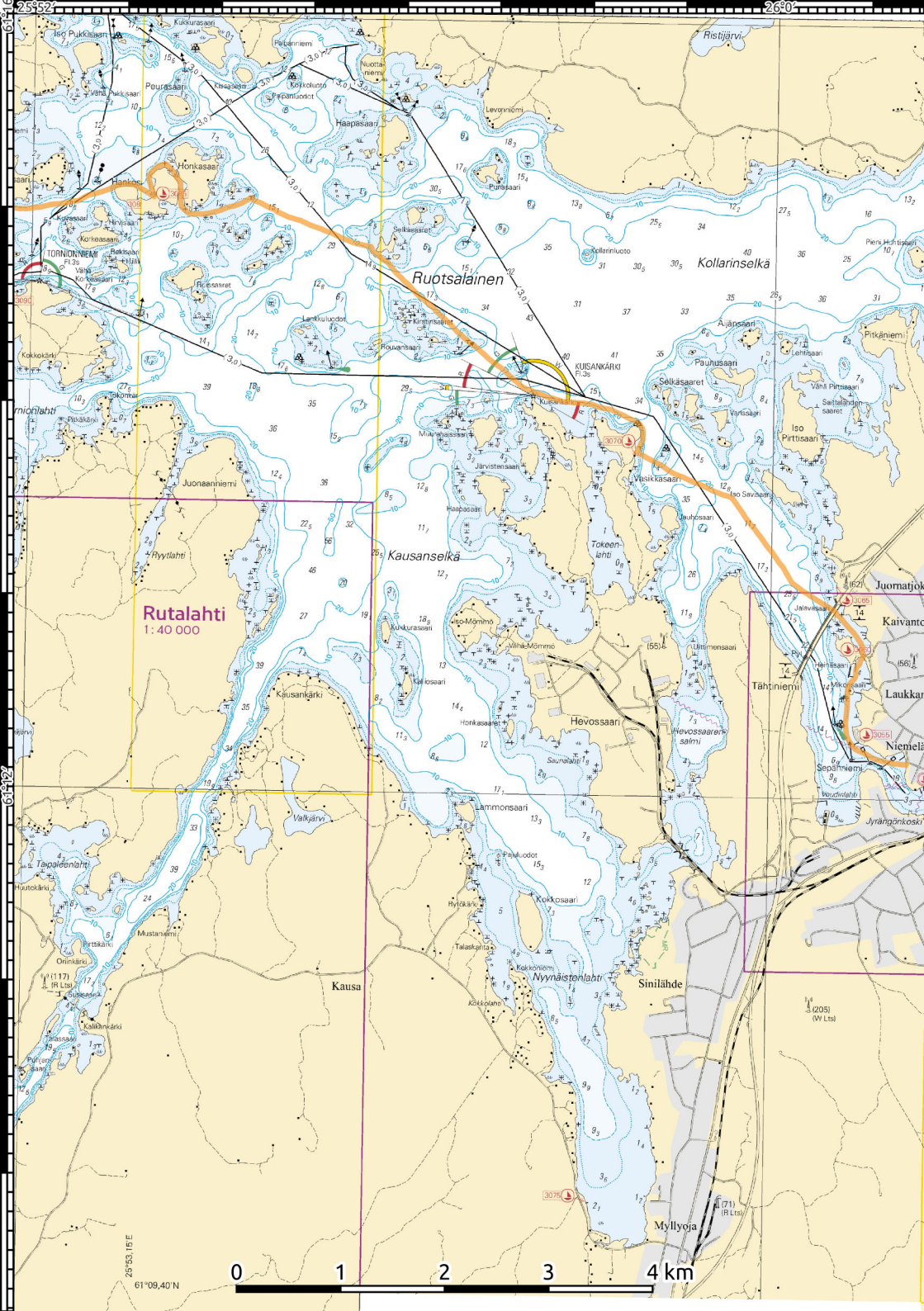
Alituksen jälkeen pidettiin Hopealahdessa tauko kajakkien lipuessa tuulen mukana koko ajan kohti Hopeasaaren rantaa. Eväitä syödessä seurattiin pienen moottoroidun ja katetun lautan kulkua lahdessa. Pirttisaaren eteläkärjestä otettiin kurssi kohti karimerkkiä, josta sitten käännettiin Hankosaaren ”laguuniin”.

Loppumatkan sivuaallokosta huolimatta osa melojista oli sitä mieltä, että Ruotsalainen pitäisi selättää vielä tänään, mutta se päätettiin kuitenkin jättää huomiseksi. Suojaisaan lahteen rantauduttiin lokikirjamerkinnän mukaan kello 14.54. Lahdessa oli ankkuroituna moottorivene.

Ahti rantautui kalliorantaan asetellulle puuluiskalle, mutta ui sitten kajakkinsa samaan paikkaan muiden kanssa lahden kaakkoispohjukkaan. Rantautumispaikalta löytyi oiva kanttarelliapaja, jota väistettiin kajakkeja maalle kannettaessa.

Lyhyemmän etapin ansiosta lei-

Toivo löysi paljon mustikoita Hankosaaresta. Taustalla Tanguy pystyttää kevytpeitettä riippumatolleen.

rissä oli paljon aikaa erilaisille harastuksille: Kajakkikunta teki lyhyen kävelyretken saaren eteläkärkeen, josta löytyi paljon vesilintujen jätöksiä, osa melojista innostui näpertelemään kaarnaveneitä – tosin Eliaksen kaarnavene oli ennemminkin kaarna-ilmatukialus –, jotkut loikoilivat riippumatoissa, toiset poimivat mustikoita ja toiset kävivät uimassa. Keksivätppä nuoremmat osallistujat myös kaikkea muuta äärimmäisen fiksua leiritekemistä...

Päivälliseksi tarjoihtiin saaresta löytyneillä kanttarelleilla ja tateilla höystettyä notkottikastiketta, riisiä ja pastaa. Päivällisen valmistamisesta vastasi Ahti. Viime notkottikerrasta rusakoiden reissulla olikin vierähtänyt jo tovi.

Leirin tukikohtana toimi saaren

laavu, jonka edusta vilisi muurahaisia. Saarelta löytyi myös tyhjä puukatos ja huussi, mutta selvästi alueen ylläpito oli jäänyt viime aikoina vähemmälle. Kuten ensimmäisenä yönä osa majoitteista pystytettiin laavun sisälle.

Ennen nukkumaanmenoa nautittiin iltateet avotulella.

Ilmatieteen laitoksen Asemantauksen (Heinola) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi 16–18 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 60–69 %, pilvisuus puolipilvisestä pilviseen, näkyvyys 13–48 km ja sadekertymä 0 mm. Pulkkilanharjun (Asikkala) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi taas 16–17 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 64–75 % ja koillistuulta 2–6 m/s (puuskissa 5–8 m/s).

Viimeisen päivän etappi käytiin huolellisesti läpi ennen vesille lähtöä.

Päivä 5

Reitti: Hankosaari (Asikkala) – Kylpylänranta (Heinola), 11 km

Navigaattori: Mikko

Lokikirjan pitäjä: Janne

Kaksikoiden päälliköt: Elias ja Janne

Perjantaina vesille lähdettiin lokikirjan mukaan kello 8.54. Keli oli varsin selkeä mutta tuuli puuskaista ja pohjoisesta. Päivälle oli luvattu ukkoskuuroja ja kajakkikuntaa jännittikin, kuinka Ruotsalaisen selän ylitys onnistuisi. Selätysstrategia oli kaartaa Hanko- ja Honkasaarien välistä ja ottaa suunnaksi Kuisankärjen loisto, mikä käytiin merikartalta läpi ennen vesille lähtöä.

Saarten välissä oli varsin matalaa, mutta kajakkien syväys riitti oikein mainiosti. Ensimmäiset melanvedot otettiin suoraan vasta-aaltoon itään; tuuli puhalsi selkeämmin idän

puolelta ja aallokko oli jo kohtalais-ta. Samalla eteläiseen horisonttiin piirtyi selkeä sadealue.

Näkyvyys oli hyvä, mutta vajaan neljän kilometrin päässä olevaa loistoa oli hankala tavoittaa. Honkasaaren länsipuolella olevan luodon suojissa havaittiin lopulta tavoiteltu loisto – aavistuksen Kirstinsaarten piilossa. Kajakkikunnalla oli kurssi. Mikko, Toivo ja Elias meloivat edellä, Tanguy, Janne ja Ahti perässä. Venevylän ylityksen jälkeen porukka otettiin kasaan Selkäsaarten suoja-sa.

Buster L -moottorivene ohitti kajakkikunnan lännen puolelta, horisontissa kuului vähän ukkosen jylinää ja näkykipä yksi salamakin. Kollarinselän yli puhaltava tuuli nostatti aaltoja, jotka keinuttivat kajakkeja ja löivät ajoittain niiden kannelle.

Etupainoisempi kajakki taisi sukeltaa läpi suurimman osan aalloista...

Loistolle saavuttaessa Vasikkasaaren vierasvenesatama ei ollut enää kaukana ja melojat rantautuivatkin samoihin aikoihin muuan moottori-veneilijöiden kanssa; he olivat kuulemma tulleet sateelta suojaan.

Tihkusade alkoi juuri kun trangiat oltiin saatu esiin, mutta meni pian ohi. Maittavan lounaan laittoivat Elias ja Toivo vierasvenesataman saunan terassilla.

Lounastaukoa venytettiin tarkoituksella, koska kajakkien nouto Heinolasta oltiin sovittu vasta iltapäiväksi. Aurinko pilkisti pilvien raosta ja osa melojista veti lonkkaa sataman nurmikolla. Tuuli ja aallokko olivatkin merkittävästi heikenneet, kun suunta otettiin kohti Heinolan keskustaa, tarkemmin, Tähtiniemen siltää.

Jalavasaari ohitettiin idän puolelta ja Heinäsaaren sillan ali uskallettiin meloa vaikkakin vesikasvustoa oli runsaanpuoleisesti. Mikonsaari päätettiin kiertää, koska ei ollut aivan selvää, pääsisikö saaren toisella puolella olevasta satama-altaasta helposti ulos. Kumpeli-kylpylän laiturista oli juuri lähdössä vene, mutta kaikki kajakit ehtivät juuri ja juuri sen alta pois.

Maali häämötti ja aidatun uima-

rannan sijaan kajakit rantautuivat sen pohjoispuolella olevaan rantaan. Melonta oli päättynyt ja loikikirjamerkinnän mukaan kello oli 13.29. Rannassa varusteet purettiin tarkastusta varten ja omat tavarat pakattiin kantoon ottamista varten.

Kajakien luovutuksen ja muutaman tuotelahjan jälkeen retkue suuntasi kohti Heinolantorin kaupoja, joista ostettiin melontajäätelö ja bussieväät. Suurin osa eväistä syötiin kuitenkin jo torilla.

Torilla hengailun jälkeen siirryttiin bussipysäkille, josta matka takaisin Helsinkiin alkoi. Vaikka bussi olikin vähän myöhässä, Kamppiin saavuttiin suunnilleen aikataulusa. Vielä metrolaiturilla ennen idän metroon hyppäämistä melonnanjohtaja jakoi osallistujille ansaitut melojan merkit: hyvin melottu!

Ilmatieteen laitoksen Asemantauksen (Heinola) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi tihkusadetta, 15–17 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 69–86 %, pilvisuus puolipilvisestä pilviseen, näkyvyys 19–46 km ja sadekertymä 0 mm. Pulkkilanharjun (Asikkala) havaintoasemalla merkittiin melontapäivän sääksi taas 16–17 °C lämmintä, ilman suhteellinen kosteus oli 72–86 % ja koillistuulta 2–8 m/s (puusissa 4–10 m/s).

Kartat: Traficom

Kuvat: Janne, Mikko ja Tanguy

Teksti: Janne

Sata kilometriä Uuttamaata

Eräänä lauantai iltana 6.9. saapui Hyvinkäälle juna mukanaan kaksi rusakkoa, joilla oli seuraavan vuorokauden sisään kahdeksan ja yksi kolmasosa päivämatkaa käveltävänään. Päivämatkahan on vanha mittayksikkö, joka vastaa noin 12 kilometriä, eli rusakoilla oli käveltävänään noin sadan kilometrin edestä tietä. Aivan turhaanhan eivät rusakotkaan tuollaisia matkoja lähde kävelemään vaan kyseessä oli Musta nahkalilja. Nahkalilja on suorite, jossa pitää kävellä tietyn pituinen matka 24 tunnin sisällä. Mustaa liljaa edeltävät kolme helpompaa matkaa, 40, 50 ja 60 kilometriä, eli vihreä, punainen sekä harmaa lilja. Musta nahkalilja on kolmea muuta paljon vaikeampi, eikä ole niiden tavoin virallinen suorite. Liljaa suorittamassa oli näistä rusakoista vain toinen, sillä toinen sen oli jo kävellyt.

Rusakoiden matka alkoi iltaseitsemältä hyvinkään juna-aseman ulkopuolelta, missä työmaan takiamatkaan sattui heti alussa ensimmäinen pieneni kierto ja poikkeama reitiltä. Hyvinkäältä käveltiin Jokelantietä kohti etelää Haapasaarentiellä kääntymiseen asti. Haapasaarentin rusakot kävelivät alusta loppuun, ja sen lopussa Katilansuon välittömässä läheisyydessä rusakot pysähtyivät ensimmäiselle tauolleen kymmenen kävellyn kilometrin jälkeen. Haapa-

saarentien päässä saavuttiin Uudenkyläntielle, jota jatkettiin punaisen kuun johdattelemina etelään kohti Jokelaa. Jokelan keskustassa reitti palasi uudelleen Jokelantielle, jota rusakot jatkoivat etelään, kunnes Laululaaksossa pidettiin toinen tauko kahdenkymmenen kilometrin kohdalla. Pian laululaakson jälkeen rusakot olivat kävelleet pois ensimmäiseltä viidestä karttalehdestä.

Laululaaksosta jatkettiin pidemmälle etelään, kunnes neljäsosa matkasta tuli täyteen keskiyöllä Puolmatkassa. Jokelantietä pitkin käveltiin sen päättymiseen asti Tuusulanjärven pohjoispäähän, jonka itäpuolelle kierrettiin Vanhankyläntien, Rantakadun sekä Järvenpään rantapuiston kautta. Järven itäpuolella matka jatkui etelään, ja rantapuistosta siirryttiin Sibeliuksenväylälle, jonka varrella pidettiin Aholan bussipysäkillä tauko kolmenkymmenen kilometrin kohdalla. Seuraavat viisi kilometriä käveltiin etelään Sibeliuksenväylää, kunnes Tuusulan golfklubin kohdalla pidettiin tauko, ja käännettiin itään Tuusulantielle. Tuusulantietä pitkin kävellessä muuttuvat sääolot ajoivat rusakot pitelemään sadetta muutamaksi kymmeneksi minuutiksi Hirsitienmäen bussipysäkillä. Sieltä matka jatkui Tuusulantietä Kera-

van keskustaan, missä pysähdyttiin Keravan 24h Prismaan ostamaan lisää evästä. Prismalta jatkettiin Saviontaivalta etelään pois toiselta karttalehdeltä.

Kannistossa pidettiin neljänkymmenen kävellyn jälkeen tauko saviontaipaleen varrella ollella penkillä. Saviontaivalta jatkettiin etelään niin kauan, kunnes käännettiin Koivikontielle, joka pian muuttui Lehmusontieksi. Tiellä jatkettiin etelään, kunnes käännettiin Naakkakujalle kohti Vierumäkeä. Naakkakujan päässä rusakot täyttivät vesipostista pullonsa ja kääntyivät ainoalle reitin osalle, johon ei karttaan ollut merkitty polkua eikä tietä. Tämä osio ei kuitenkaan ollut pitkä, ja vierumäen ulkoilureiteillä tuli täyteen 45 kilometriä, jonka jälkeen pidettiin pian tauko. Matka jatkui Raition reittiä pitkin Pirunkorven läpi, ja liitettiin Mätäkivennummella vanhaan Tuusulantiehen. Tuusulanväylän ylitettyään olivat rusakot pian kävelleet matkasta puolet, jolloin pidettiin varusteidenvaihtotauko. Tämän jälkeen reitti jatkui Maisalantielle, jota käveltiin luoteeseen Myllykyläntielle, jota jatkettiin kohti etelää ja Helsinki-Vantaan lentoasemaa.

Nousevan auringon mukana olivat rusakot kävelleet Myllykylän keskustassa 55 kilometriä aikarajan puolivälin mentyä juuri ohi. Myllykyläntien päättyessä käännettiin Katriinantielle, jota käveltiin etelään nousevien ja laskevien lentokentältä nousevia ja sinne laskeutuvia koineita ihmetellessä kuudenteenkym-

meneneteen käveltyyn kilometriin asti, jota hieman ennen pidettiin tauko DHL-etelän linja-autopysäkillä. Katriinantieltä rusakot kuitenkin kääntyivät lentokentän luonaskulmassa Tikkurilantielle, jonka jälkeen he olivat pian kävelleet kartan kolmannen lehden piirin ulkopuolelle.

Kartan neljänennen lehden ensimmäiset kilometrit käveltiin Aviapoliksessa länteen Tikkurilantietä pitkin. Tässä vaiheessa vaihteleva ilmanalala teki taas tuttavuutta rusakojen kanssa ja pakkauksista jouduttiin kaivamaan päälle sadeviitat. Aviapoliksen toistuva masiema sekä sade olivat omiaan kävelyhengen laskemiseen, ja päädyttyään Tasatielle käveltyään Rällssitien koko pituuden etelään pidettiin keräilytauco sillan alla sateen hellittämisestä huolimatta. Tästä kuitenkin jatkettiin, ja reitin kuljettua Lentoasemantietä hetken etelään ja sen yhdistyessä viime vuoden nahkaliljan reittiin kääntyessään Ylästöntielle itään, nousi kävelyhenki taas huomattavasti. Ylästöntieltä käännettiin Silvolantielle, jota pitkin käveltiin Silvolan tekojärven ohi Vantaanjoen rantaan, missä siltä käännettiin sivupolulle, ja joki ylitettiin Silvolantiellä olleesta sillasta idempänä olevaa siltää pitkin, josta käveltiin pitkäkosken ulkoliikuntapaikalle, missä pidettiin tauko. Tauon aikana paikalle saapui huoltjoukko viemään pois ylimääräistä varustusta, ja toivottamaan onnea matkan viimeiselle neljännekselle, joka alkoi pian rusakoiden jatkettua

Paikka	Matka	Kellonaika	Käytetty aika	Etapin aika
Hyvinkää	0	19:00	00:00	
Palorintentie	5	19:56	00:56	00:56
Katilansuo	10	20:50	01:50	00:54
Lepola	15	21:48	02:48	00:58
Laululaakso	20	22:43	03:43	00:55
Puolmatka	25	23:54	04:54	01:11
Ahola	30	00:53	05:53	00:59
Golfklubi	35	02:03	07:03	01:10
Kannisto	40	03:45	08:45	01:42
Vierumäki	45	05:00	10:00	01:15
Riihikallio	50	05:59	10:59	00:59
Myllykylä	55	07:05	12:05	01:06
Viinikanmetsänpolku	60	08:21	13:21	01:16
Aviapolis	65	09:23	14:23	01:02
Klementintie	70	10:25	15:25	01:02
Haltiavuori	75	11:49	16:49	01:24
Maunulan puisto	80	12:40	17:40	00:51
Eläintarha	85	14:02	19:02	01:22
Viikinranta	90	15:09	20:09	01:07
Vesitorni	95	16:38	21:38	01:29
Mikaelinkirkko	100	17:48	22:48	01:10

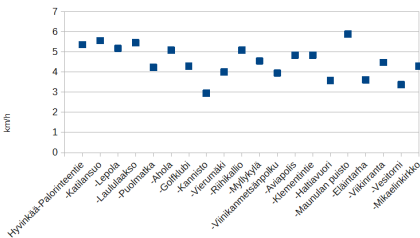
ulkoliikuntapaikalta etelään. Keskuspuiston ulkoliikuntareittejä käveltiin aina Eläintarhaan asti, jona aikana ruskot pitivät yhden tauon. Keskuspuistosta poistuttuaan pidettiin 85 kävellyn kilometrin jälkeen tauko Micropolis-skeittipuistossa, minkä jälkeen matka jatkui koiliseen Itä-Pasilan ja Kumpulan läpi, kunnes Annalassa istahdettiin hetkeksi polunvarteen penkille. Viikinrannassa rusakot olivat jättäneet taakseen 90 kilometriä taivalta, ja näkyivät jo kartan viimeisellä lehdellä.

Viikinrannasta rusakot kääntyivät Viikin arboretumiin, joka oli tullut myös aiemmista nahkaliljasuorituksista hyvin tutuksi. Arboretumissa

pidettiin tälläkertaa tauko, jonka aikana syötiin eväät loppuun ja vaihdettiin varustusta viiemistä kertaa. Arboretumin jälkeen rusakot kävelivät Länsi-Herttoniemeä hipoen koiliseen, ja ylittivät Viikintien. Viikistä matka jatkui Myllärinlaakson eteläisiä polkuja pitkin matkan viimeiselle kahdeskymmenesosalleen, ja Ratasmyllyntien alituksen jälkeen Myllääninpolulla istahdettiin taas hetkeksi. Myllypuron vesitornin jälkeen pidettiin viimeinen tauko Myllypuron liikuntapuistossa, ja alitettuaan Helsingin ensimmäisen kehätien rusakot jatkoivat Mustapuron viertä aina Linnanpellonpuistoon asti, missä käännettiin kohti loudetta. Kä-

veltyään linnanpellonpolkua pitkin Humikkalantien ali ja Mustikkamäen ohi sekä kierrettyään Kontulan liikuntapuiston lounaiskulmaan alkoi loppusuora kohti Mikaelinkirkkoa ja Emänänpolkuun liittyessään, kun kirkko tuli puiden takaa esiin, oli rusakoiden matka päätöksessään.

Matkalla pidettiin myös oheista taulukkoa, josta näkyy mihin aikaan rusakot ovat saavuttaneet minkäkin pisteen matkallaan. Matkan aikana pidetyssä taulukossa oli kuitenkin vain paikka-, matka- sekä aika-sarakkeet, käytetty aika sekä etapin aika on laskettu jälkeenpäin. Kokonaisuudessaan rusakoilta meni suoritukseen siis 22 tuntia ja 48 minuuttia. Viinikanmetsänpolulta Aviapolikseen ja Aviapoliksesta Klementintielle käytettiin molempiin yhtä monta minuuttia, ja reitin pisin etappi oli selvästi Tuusulan golfklubilta kannistoon, jonka ainaka py-sähdyttiin pitelemään sadetta ja käymään kaupassa.

Yllä olevaan kuvaajaan on lasket-

tu rusakkojen nopeus kullakin etapilla. Keskimääräinen vauhti matkan aikana oli noin 4,5 kilometriä tunnissa, ja etappien keskivauhdit pysyivät Tuusulan golfklubin ja Kanniston välistä etappia lukuunottamatta kolmen ja kuuden kilometrin tunnissa välillä. Selvästi nopein ja ainoa kuuden kilometrin tuntinopeutta lähentelevä etappi oli Haltiavuoren ja Maunulan puiston välinen pikataival.

Sääoloja matkan varrelle sattui monia. Syyskuun kuudennen ja seitsemännen päivän välinen yö, jolloin matka aloitettiin, oli vuodenaikaan nähden lämmin. Kuiva se ei kuitenkaan ollut ja, vaikka kävellessä ei hikoilemaankaan joutunut, kasteli kostea ilma paidan lähes yhtä märeksi. Ensimmäisten kilometrien aikana havaittiin myös, miten noin viiden metrin laskun aikana ilma kylmeni huomattavasti, ja kun samaisesta kuopasta nousi, lämpeni taas yhtä paljon. Aamuisten sateiden jälkeen taivaat kuitenkin aukenivat, taaten kuivahkon loppumatkan rusakoille. Tarkistusmitatun hieman yli 101 kilometrin matkan rusakot taittoivat ilman suurempia murheitä, ja molemmat olivat ainakin osan matkaa mukana kahden viikon jälkeen järjestetyssä harmaassa nahkailijassa.

Teksti: Ahti

Final boss: Sipoonkorven kansallispuisto

20.9.2025 joukko rusakkoja kävelivät harmaan nahkaliljan. Se on yksi kolmesta (virallisista) nahkaliljoista, jotka voi suorittaa. Nahkaliljoissa kävellään tietty määrä matkaa 24:ssä tunnissa. Nahkaliljoja on vihreä (40 km), punainen (50 km), harmaa (60 km) sekä epävirallinen musta (100 km).

Saapumispaikaksi ja -ajaksi määriteltiin Mikaelinkirkko Emännänpolun puolelta klo 06:00. Kaksi harmaan nahkaliljan yrittäjästä saapuivat ajallaan paikalle, jossa lippukunnanjohtaja ja mustan nahkaliljan kävellyt kuljeskelija odottivat. (ks. Mustan nahkaliljan raportti!)

Kommentti: Yksi nahkaliljan kävelijöistä (Alden) oli vetänyt alkulämmittelyn niin, että hän käveli hänen kotoota Mikaelin kirkolle (n. 2 km.)

Heidän jälkeen saapui harmaan nahkaliljan reittimestari, joka oli peräti kolme minuuttia myöhässä aikataulusta. Myöhästymisestä huolimatta matka alkoi klo 06:05.

Sää matkan alussa oli pimeää ja viileää. Reittimestari ennusti sadekuuroja matkan alkupäähän, josta jokainen iloitsi runsain määrin. Säättä tarkastaessa ryhmä kohtasi kaksi kontulalaista, jotka kysyivät kävelystä. Lippukunnanjohtaja ehdotti, että he liittyisivät 60 km kävelyyn, mistä he kieltäytyivät ehdottomasti. Epäonnistuneesta mainostuksesta

huolimatta matka kääntyi kohti Kehä I:stä, jossa ennakoitiin harmaan nahkaliljan suorituksen loppuaikaa. Alla näkyy kävelijöiden ennakoitut loppuajat. Kenen aika oli lähin verrattuna oikeaan loppu aikaan? Raportin lopussa selviää!

Toivo klo 22:30, Janne klo 23:30, Ahti klo 21:43, Alden klo 22:25 ja Tanguy klo 22:05.

(Toivon osio, sadekuuroista K-Market taukoon)

Kello 6.21 Aiemmin luvatut sadekuurot alkavat ja rusakat valmistautuivat henkisesti suuriin määriin ”ketutussadetta”, joka on ihan bombasticin pientä tihkusadetta. Rusakat kävelivät Itäkeskuksen läpi Rastilaan, jossa pidettiin tauko Puotilan ja Rastilan välisen sillan läheisyydessä kello 7.24. Siinä kohtaa matkaa oli kertynyt 6,8 km eli oltiin jo yli 10% matkasta kävelty! Tauon jälkeen keskustelu sadeviitoista alkoi ja jatkui joissakin määrin Vuosaaren Uutelaan asti. Ennen uutelaan rusakat demokraattisesti päättivät kävellä 1,5 km:n pituisen varmistuslenkin virhelaskujen varalta.

Kello 8.16 Nahkaliljan suorittajan Aldenin sukat olivat märät ennen reitin pisintä kohtaa, jossa käveltiin Uuden Porvoontietä pitkin melkein 25 km. Hän ärähti pettyneenä. Ahti päätti erota joukosta n. 20 km kohdalla juuri ennen Uuden Porvoon-

Kävelijät taukoilemassa Rastilassa, Vuosaaren sillan kupeessa.

tien osiota, sillä hänen jalat olivat vielä epäkunnossa mustan nahkaliljan suorituksen takia. Hän hyvästeli joukkoa ja päätti antaa hieman makeisia, minkä jälkeen meni julkisilla takaisin Kontulaan.

Rusakot jatkoivat matkaa Uuden Porvoontietä pitkin. Aurinko paistoi ja lämmitti suorittajia viileän sateen jälkeen niin paljon, että he riisuivat takkinsa pois. Pitkän matkan jälkeen rusakot pysähtyivät Östersundomin K-Markettiin klo 10:36. Lippukunnanjohtaja ja reittimestari ostivat K-marketista eväitä pärjätäkseen paremmin, ja yhden suorittajan märät sukat vaihdettiin kuiviin,

ja samainen suorittaja teippasi jalat. Toinen suorittaja oli teippauksen jo suorittanut ennen lähtöään. Hän sai viime nahkaliljassaan lempiniemen ”teippi”, koska teippasi koko jalkapohjan. Se kuitenkin toimi, hänen mielestään. Tällä kertaa niin ei kuitenkaan käynyt.

(Aldenin osio, biopauksista Lemminkäisen temppeliin (ja loppumatka Gumbo Kioskiin))

K-Marketissa pidetyn tauon jälkeen rusakot jatkoivat Uuden Porvoontietä pitkin. Sää oli parantunut ja Aurinko paistoi. Tahti oli ripeää ja Uuden Porvoontien pitkin edettiin hyvin nopeasti (lukuunottamat-

Pikataival Uutta Porvoontietä pitkin.

ta pieniä pauseja). Majvikintien ja merkittömän tien (Google Mapsin mukaan) risteyksessä pidettiin biopausi kello 12:00, vaikka se ei ollut osana reittisuunnitelmaa. Biopausi oli nopea, sillä haluttiin päästä matkalle nopeasti, jonka takia se kesti vain n. kolme bombastista minuuttia.

Matkan puolivälissä rusakot pohjivat, mihin paikkaan he pysähtyisivät pidemmälle tauolle. Yksi vaihtoehto oli Uuden Porvoontien varrella oleva leipomokahvila N'avetta, ja toinen oli Gumbostrandissa sijaitseva Gumbo Kiosk. Vaikka rusakot halusivat kakkukahveja N'avetasta,

matkalla tajuttiin leipomokahvilan sulkevan heidän saapuessaan aikataulun mukaan sinne (Kello 16:00), joten vaihtoehdoksi jäi Gumbo Kiosk. Rusakoita ei kuitenkaan haitannut, sillä kioskillä olisi tarjolla leivonnaisiakin.

Noin 32 kilometrin kohdalla (Aldeinin mittarin mukaan) harmaan nahkaliljan suorittajat kaipasivat tauon, sillä he olivat kävelleet seitsemän kilometriä ilman virallista taukoa. Knaperbackan bussipysäkillä pidettäisiin tauko suunnitelman mukaan, mutta pysäkin penkit olivat otettu kaikkien pettymykseksi, joten suorittajat kävelivät noin 500 metriä

Toivon eväs Hitäntien bussipysäkillä.

Hitäntien bussipysäkillä, joka oli kätevästi reittisuunnitelman mukaan Uuden Porvoontien osion lopussa ja jonka penkit olivat vapaita. Penkillä levättiin, ja urheiluteippiä uudelleenpaikattiin. En muista, mitä toivolla oli välipalaksi.

Toivo: Minulla oli ruisleipiä kasvisleikkeleellä, joiden päälle ammensin purkillisen tonnikalaa. Sitä jäi kuitenkin yli, joten popsin hieman yksipuoleisen ruuan ja söin Ahdin ennen hänen eroa meille antamia karkkeja.

Paikkaustauon jälkeen suunta kääntyi kohti Hitäntietä. Suunnitelmana oli kävellä Hitäntietä ja Gum-

bontien pitkin takaisin Uuden Porvoontielle, josta reitti menisi osan tietä pitkin ja sitten kääntyisi kohti Sipoonkorven kansallispuistoa. Yhdellä nahkaliljan suorittajalla alkoi painaa jalat, jonka takia tahti hidastui. Hitäntiellä rusakot kohtasivat äidin ja hänen lapset, jotka olivat ulkoilemassa. Äiti kysyi rusakoilta kysymyksiä heidän suunnitelmasta. Hyvästelyjen jälkeen matka jatkui Hitäntietä pitkin. Tien varrella rusakot näkivät härkiä, joita he ihailivat. Samalla kun häristä keskusteltiin, yksi rusakoista havaitsi valtavan kasan marjoja, kuten puolukoita, mustikoita ja vadelmia. Rusakot pysäh-

Tunnelmia Gumbo Kioskin tauolta.

tyivät nauttimaan niistä, sillä marjat antavat energiaa. Samalla tuli hyviä lausahduksia: Blistermaxxing eli suomeksi rakkuloiden maksimointi ja infinite v-sanatus eli suomeksi loputon v-sanatus.

Saman nahkaliljan suorittajan jalat olivat kuluneet niin paljon, että hän oli merkittävästi joukon takana. Tämän takia reittimestari päätti pitää pienen tauon Lemminkäisen temppelillä. Näkymät olivat hienoja, mutta nahkaliljan suorittajat pääosin keskittyivät lepäämiseen, sillä molemmilla tuntui jaloissa paljon. Tauon jälkeen rusakot kävelivät loppusuoran Gumbo Kioskille hyvin

mielin, Gumbostrandin maisemien ihailua unohtamatta!

(Toivon osio, Gumbo Kioskista sadekuuroon)

Gumbo kioskillä suorittajat ja ylimääräiset tyypit (reittimestari ja lippukunnanjohtaja) nauttivat kukin omista eväistään auringon paisteesta nauttiessaan. Nyt ennen kuin tulee valituksia: lippukunnanjohtaja ja reittimestari eivät toki ole ylimääräisiä. Se oli siis vitsi. Toinen kävelijöistä otti särkylääkettä eli erään tässä kohtaa mukana olemattoman rusakon mukaan "douppasi". Särkyläkkeet kuitenkin auttoivat ja matka alkoi taittua hieman nopeammin.

”Rättisulkeiset” ennen metsäsiirtymää.

(Kommentti särkylääkkeen ottajalta: Ne autoivat niin paljon, että pystyin jopa juoksemaan ilman mitään kipuja.)

Uuden Porvoontien varrella ruskot pysähtyivät paikkaamaan teippejä jalkoihinsa ja tauottamaan ennen metsää. Toinen suorittajarusakoista teki virheen ottamalla sukkansa pois ja vaihtamalla ne. Tämän tehtyään hänen kävely tuntui varsin oudolta ja kivuliaammalta kuin ennen. Outo kipu hellitti kuitenkin muutamien kilometrien jälkeen. Reittimestari kehotti suorittajat paikkaamaan nopeammin, ettemme joutuneet kävelemään pimeässä metsässä. Jonkin aikaa sen jälkeen kävelijärusakot poikkesivat metsään, jossa tuli monia yksityisa-

lueita vastaan. Lainkuuliaisia kun ollaan, kävelimme vähin äänin yksityisalueiden vierestä kotirauhaa häiritsemättä, tietenkin. Matka jatkui enemmän tai vähemmän metsän siimeksessä, kunnes lopuksi tuli metsän final boss, eli Sipoonkorven kansallispuisto.

Kommentti Aldenilta: Älä huoli, jos et ymmärrä, mitä yritetään sanoa. Tämä on Toivon puhumaa suomen kielen slangia, jolla me keskustelimme vilkkaasti suorituksen aikana.

Siellä ruskot menivät muutaman taskulampun avulla joitain kilometrejä sekä ihanan leveitä teitä, että kapeita ja liukkaista pitkospuita pitkin. Ennen varsinaista Sipoonkorven kansallispuiston järven ympäri-

Toivo ottaa lepoa ennen loppukiriä.

kiertoa rusakot pysähtyivät Nybyggettiin viimeiselle viralliselle tauolle. Tanguy jakoi kaikille suklaata ja tauon jälkeen käveltiin Storträskin ympäri. Sieltä pois päästyämme pääsimme kävelemään tuttua reittiä pitkin. Olimme kävelleet tämän jo harjoitusnahkaliljassa! Kävelijät olivat jakautuneet kahtia. Toivo ja Janne sekä Alden ja Tanguy. Hetki ennen eroa edellä kulkeva joukko (Toivo ja Janne) saapuivat liikennevaloihin, joissa odotettiin muita. Toivo otti mukavan asennon odottaessa muita ja liikennevaloja.

(Aldenin loppumatka)

Erosin Tanguyn kanssa Toivosta

ja Jannesta Länsisalmementien risteyksessä noin klo 21:30. Gumbostrandissa ottamani särkylääkkeen vaikutus oli kokonaan hajonnut ja tunsin kipua jaloissani kaikkialla. Kipu ei kuitenkaan vaikuttanut minuun, sillä olin väsynyt ja totuin siihen matkan aikana. Kivusta huolimatta kävelin pimeätä polkua pitkin, joka oli minulle ja Tanguylle entuudesta tuttu, sillä kävelimme sen nahkaliljan harjoitusmarssissa.

Päädymme Vartiotielle ja tutulle Maratontielle. Maratontie oli merkki siitä, että olimme loppusuoralla ja että pääsisimme vihdoin kotiin. En ollut kuitenkin huomannut sen,

että isäni tuli hakemaan minua Maratontien bussipysäkiltä, koska olin lähettänyt hänelle noin kaksi tuntia sitten viestin, että tulisi hakemaan minua sieltä. Janne oli arvioinut mittarini ja totesi, että minun pitäisi kävellä n. 65 kilometriä mittarin mukaan varmistukseksi. Sanoin isälle, että hän hakisi minua Rajakylän Pizza & Kebabista, joten hän jätti meidät suorittamaan varmistusmatkan.

Loppumatka oli rauhallista ja vähän kivuliasta. Keskustelin Tanguyn kanssa siitä, mitä tekisimme harmaan nahkaliljan jälkeen. Minua odotti kotona maukas, juustoinen pizza ja rauhoittava, ällistyttävä sauna itselleni. Tanguylla ei ollut saunaa ja hän söisi jotain kotona. Viimeinkin päädyimme Rajakylän Pizza & Kebabille. Hyvästelin Tanguyta ja sammuin isäni autoon. Mittarini luki noin yli 65 kilometriä ja olin suorittanut harmaan nahkaliljan.

(Toivon loppumatka)

Eron jälkeen keskustelu oli vaihtelevaa. Aina välillä oli pitkänpuoleisiakin hiljaisia hetkiä ja välillä juttu luisti. Juttelu oli hyväksi sillä se harhautti ajatukseni pois jalkojani raastavasta kivusta. En nimittäin ollut ottanut särkylääkettä koko matkan aikana. Kävelimme aluksi metsän läpi kännyköidemme taskulamput apunamme. Taskulamppujen valosta houkuttuneena kaikenlaiset ötötyöt lentelivät varsin lähellä valon lähdeä ja ainakin itse pidin tällä

hauskaa sammuttamalla valon ja sytyttämällä sen laskien montako sekuntia ötököillä kestää havaita valoni. Lyhyt pieni 60 km:n kävelyretki oli tulossa päätökseen ja kävelimme vielä Mellunmäen läpi metroradan myötäilemää reittiä. Lopuksi kävelimme eräiden rusakoiden asunnon ohi ja vitsillä harkitsimme moikkaamaan menoa. Retki päättyi sinne mistä se alkoikin eli Mikaelin kirkolle kello 22.25 (?). Arvaukseni osui siis lähimmäksi. Jipii. Sieltä tein vielä pitkän (max 100m) matkan kotiini, jossa istuin alas miettimään elämäntalintojani. Pääsin nukkumaan noin 11.30.

Toivo miettii elämäntalintojaan.

Kuvat: Janne ja Toivon äiti
Teksti: Alden ja Toivo

Joulujuhlassa ansioituneet

Lippukunnan joulujuhla järjestettiin perinteikkäästi lippukuntaretken päätteeksi Meriharjun luontotalolla. Juhlassa jaettiin parven ja vartioiden syksyllä suorittamia merkkejä, uudet kolkat antoivat kolkkalupauksen, uudet vartiolaiset partiolupauksen ja uudet jäsenet saivat partiohuivinsa – ja myös perhepartiolaiset omansa!

Perhepartioryhmän huivi: *Oravaryhmä* (Auvo, Neo, Kim).

Kolkkalupaus: Airi, Inka ja Usva.

Partiolupaus: Malla, Minja, Siiri ja Vuokko.

Askartelu- ja Suunnistus-jäljet: *Ilvekset*-parvi (Airi, Alisa, Hayley, Inka, Jella, Johannes, Lily, Meea, Nella, Sade ja Usva).

Nuotio-jälki: *Ilvekset*-parvi (Alisa, Inka, Jella, Lily, Nella ja Usva).

Pohjoinen-ilmansuunta: *Nimi*-vartio (Eino).

Esiintyjä-haaste: *Nimi*-vartio (Eino, Elna, Kuisma, Lillian ja Linnea).

Luovuus-tarppo: *Jäämansikka-suklaalatte*-vartio (Joella, Malla, Minja ja Touko).

Erätaitomerkki: *Päärynähyttys*-vartio (Alden, Jetro, Ninni, Tesla, Toivo ja Vuokko).

Ryhmänohjaajakoulutus-merkki: Alden, Jetro, Ninni, Tesla ja Toivo.

Harmaa nahkalilja: Alden ja Toivo.

Musta nahkalilja: Ahti.

III luokan merkki: riihitysvartiot *Fisk*, *Käet* ja *Ratatouille* (Alden, Elna, Jetro, Mikko, Tanguy ja Toivo).

Parhaan adventtikalenterimyyjän palkinto: Toivo.

Kiitos-pinssi: Lillian, Siiri ja Tesla.

Kuva: Tanguy

Teksti: Janne

Neulesuunnittelukilpailun hedelmiä

KuRu:n 40v Juhlavuoden melkein-viralliset neuleohjeet ovat vihdoin täällä. Kuten sanoimme viimeisessä Tassussa että tuomitsimme, voittajaneule on helppo, kaunis ja oikein KuRu:mainen, ja sen suunnittelija on... Alisa! Hän antoi jopa kaksi ehdotusta, ohjeineen ja neulottuine esimerkkeineen, mutta vain yksi niistä voisi voittaa. Löydät kuvan esimerkkikappaleesta alla ja ohjeet seuraavalta sivulta. Kiitos Alisalle ja kaikille osallistujille.

Alisan punainen pipo korvaläpillä ja palmikkonyöreillä

(voi myös jättää pois palmikkonyorit)

Tarvikeet:

Novita 7 Veljestä lanka tai vastaava

Pyöröpuikot 3 ja Sukkapuikot 3

Ohjeet:

Korvaläpät:

Luo 7 silmukkaa sukkapuikoille.

Lisää joka toisella kierroksella alussa ja lopussa 1 silmukka kunnes silmukoita on 20 kpl.

Tee molemmat korvaläpät.

Vie korvaläppä pyöröpuikolle: Luo sitten toisen korvaläpän loppuun puikoille 22 silmukkaa, vie toinen korvaläppä pyöröpuikolle ja luo 38 silmukkaa.

Neulo näitä luotuja silmukoita 2 oikein 2 nurin ja korvaläppien kohdalla oikein neulosta 7 kierrosta.

Jatka sitten työtä oikein neuloksella 12 cm.

Siirrä työ sukkapuikoille.

Tee kavennukset joka kierroksella, jokaisen puikon alussa ja lopussa. Puikon alussa ylivetokavennus ja puikon lopussa kaksi silmukkaa yhteen, kunnes puikolla on 2 silmukkaa.

Vie lanka 8 silmukan läpi ja päättelee työ.

Voit tehdä rusakon jäljet joko huovasta tai kirjoa ne silmukoiden päälle.

Huutokilpailu

Kurkisuon Rusakot huutamassa partioparaatissa.

Osallistu Tassun huutokilpailuun!

Partiossa on tapana huutaa: juhlissa, paraateissa, ruokailun aluksi, kiitetäessä, iltaohjelmissa, seremonioiden aluksi tai lopuksi... Alun perin erilaiset huudot kumpusivat vartioeläimistä. Kukin vartio oli nimetty jonkin eläimen mukaan (Saukko-vartio, Karhu-vartio, Kukko-vartio...) ja kunkin vartion jäsenen tuli osata jäljitellä vartioeläimensä ääntä. Näin vartio pystyi pitämään yhteyttä toisiinsa piilosilla tai pimeään tullen ja vartionjohtaja pystyi kutsumaan vartiinsa koolle.

Nykyään vartiohuudot ovat usein sanoitettuja. Yksi KuRu:n vartion

huudoista menee näin: "Kuuluu ininä / Lapsenmielinen / Maukas päärynä / Toimekas hyttynen //". Myös lippukunnalla itsellään on oma huutonsa: "Kurki / Ja suo / Ja rusakon jäljet jää! //". Pääkaupunkiseudun Partiolaiset huutavat "Stadi, Espoo, Grani, Vantaa / PÄPa:n ääni kauas kantaa! //" (piirihuuto), kun taas Suomen Partiolaisilla on vuorohuuto "I: Partio / Scout :|//".

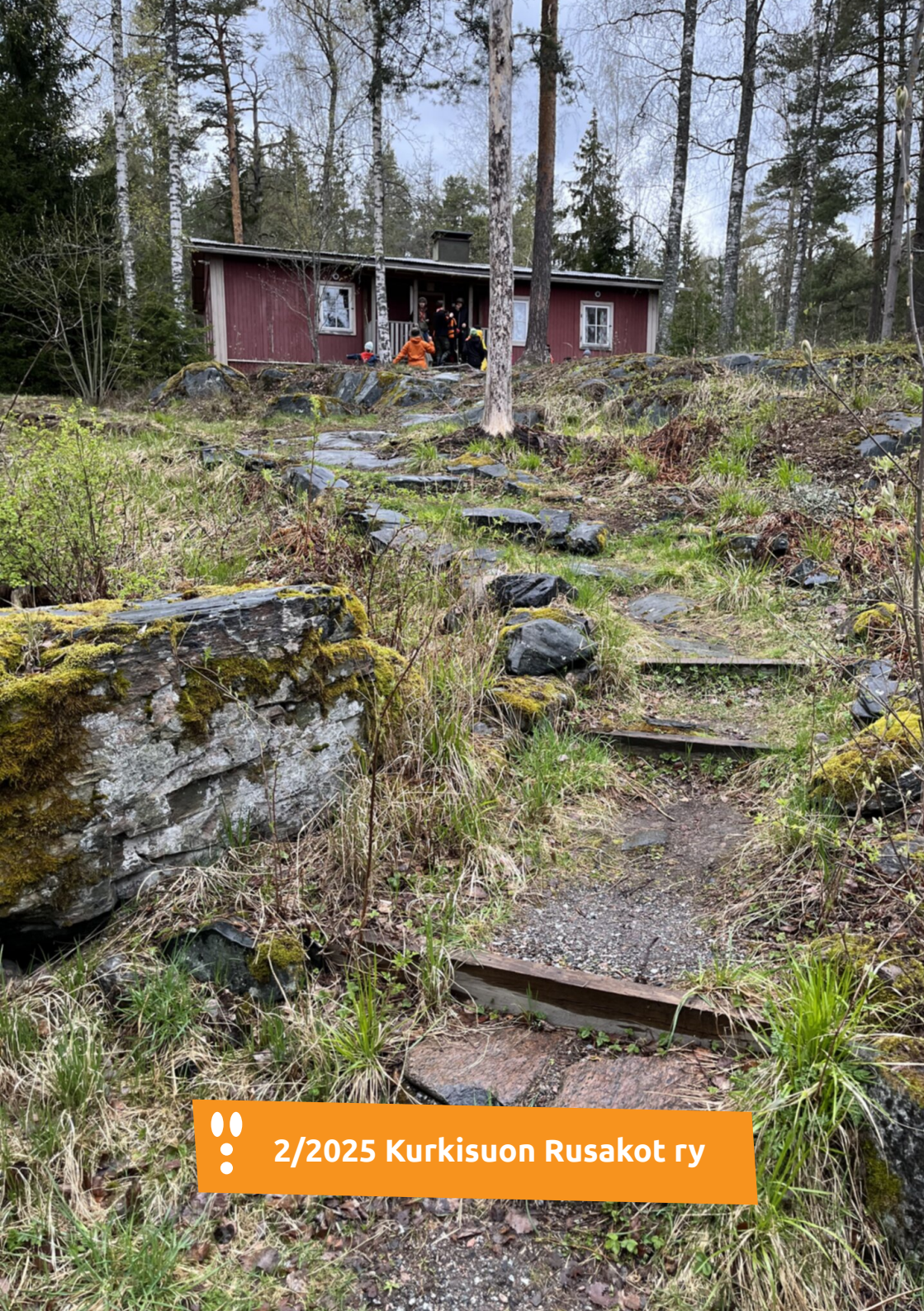
Huutoja voidaan käyttää myös komentoina ja joillakin (suur)tapauksilla on omat huutonsa. Joskus myös raja laulun ja huudon välillä on varsin häilyvä.

Keksi itse, kaverisi tai ryhmäsi kanssa uusi, oma partioon sopiva huuto. Huudon ei tarvitse olla pitkä tai edes monisäkeinen ja se voi olla tavallinen yhteishuuto, vuorohuuto tai esihuudettu huuto. Inspiraatiota voit halutessasi hakea Partiowikistä.

Osallistu kilpailuun lähettämällä huutosi Tassun päätoimittajalle sähköpostilla (osoitteen löydät lehden sisäkannesta) tai suoraan esimerkiksi Whatsapp-viestillä **viimeistään 19.4.** Lähetä ainakin huudon sanat. Voit halutessasi myös kuvata tai äänittää huutosi.

Julkaisemme voittajan seuraavassa Tassussa.

Kuva: Bää
Teksti: Janne

2/2025 Kurkisuon Rusakot ry